

Spejdernes Magasin

1921

April

Spejdere! Giv Agt!

Køb Vindjakken „PASMA“

Stoffet er porøst og jernstærkt, det kan vaskes med lukket Sæbevand.

Jakken bør stryges 2 à 3 Gange om Aaret, og bliver da som ny. Vindjakken „Pasma“ er Verdens bedste, hygiejniske og billige Klædningsstykke. Faas i alle større Manufaktur-, Trikotage-, Sports- og Gummivare-Forretninger i København og Provinsen.

Jakken er forsynet med en Etiket af hosstaaende.

INDREGISTRERET VAREMÆRKE

„Pasma“

Motorstof „PASMA“ er anerkendt som det bedste, der kan fremstilles til Friluftsdragter. — Stoffet er vind- og tildels vandtæt.

I Overensstemmelse med Lov af 11. April 1900 § 3 er Varebetegnelsen „PASMA“ og ovenstaaende Varemærke indregistreret.

H. HALMØE

Cort Adlersgade 8

Telefon: Byen 6762

Priserne paa
prima ARMY DUCK
og **TELTE**
ere betydelig nedsatte

Hvem kan skaffe mig

Nr. 27. af Ugebladet „Spejderen“ af 6. Juli 1911. Nr. 11 af „Vor Ungdom“ af August 1920. og „Spejdersport“ fra først til sidst, samt „Nordisk Spejdersport“?

Købm. Juul Aasted,

forh. Tropsfører for 1. Rds.

Frederikshavn.

HELLESENS TØRELEMENT

Verdens bedste!

FUGLE fra alle Verdensdele

Stort smukt Lager, Glasakvarier
Fisk og Vandplanter.

Fuglebure, alle Arter Redskaber

L. Søncksen,

Lars Bjørnstræde 12, Tlf. Byen 1060 x

Leverander til

Københavns Div.

Clichéerne til
Spejdernes Magasin
udføres i

Dytorw 11.

Telf. 12865.

Alt i
Spejderlitteratur.
Skolebøger,
Ungdomsbøger.

Danske Drenges Boghandel

Tlf. 13235

Georg Andersen

Tlf. 13235

Tæt ved Gl. Torv. **Skindergade 40** København K.

Nyhed!

Postkort med
Spejderlilien.

Køb de nye Postkort med Spejderliljen!

SPEJDERNES · MAGASIN VOR · UNGDOM

Oplag 5,500 Eksp. — Pris 50 Øre.

UDGIVET AF »DET DANSKE SPEJDERKORPS«

Aarg. 5.

April 1921

Nr. 7

INDHOLD:

Omslagstegning af *Asger Riber*.

	Side
Silhuet	1
Gammelt og Nyt	2
Ved Lejrbaalet. <i>Spejderchefen</i>	3
Et Telt	5
Da jeg var Dreng II. Af Professor <i>Zakarias Nielsen</i>	6
Inkaernes Skat	7
Da jeg første Gang lavede The	8
Siam	9
Drengenes Digtere	10
Drengestreg. Af <i>Ebbe Lieberath</i>	11
Om Dyrenavne	14
Nordiske Idrætslege 1921	15
Spejdersang	15
Uden for Danmarks Grænser	16
Løvetroppens Blokhus	16
Skovmand	16
Paa Kamelryg	17
Ole Henrik	19
Fra Divisionerne	21
Nye Bøger	25

!Silhouet, klippet af *Kirsten Saxtorph-Mikkelsen*.

Red. *Gunnar Jørgensen*, Fredensvej 61, Charlottenlund. Ekspedition: Spejderkorpsets Kontor, Nørregade 15, K.
Eksp. for Boghandlere: *Steen Hasselbalchs Forlag*, Købmagergade 26. Tlf. Central 12240.

GAMMELT OG NYT

Til Efterligning!

Hos en Negerstamme i Central-Afrika er det en ufravigelig Skik, at Raadsherrerne staar paa et Ben, naar de taler i Raadet. Og de maa ikke tale længere, end de kan holde ud at staa paa et Ben. Lange Taler er derfor en Sjældenhed.

Frits: „Far, jeg vil ikke mere gaa i denne Skole.“

Faderen: „Hvorfor ikke?“

Frits: „Nej, Rektor lod en lille Bemærkning falde, som jeg ikke kan finde mig i.“

Faderen: „Hvad sagde han da?“

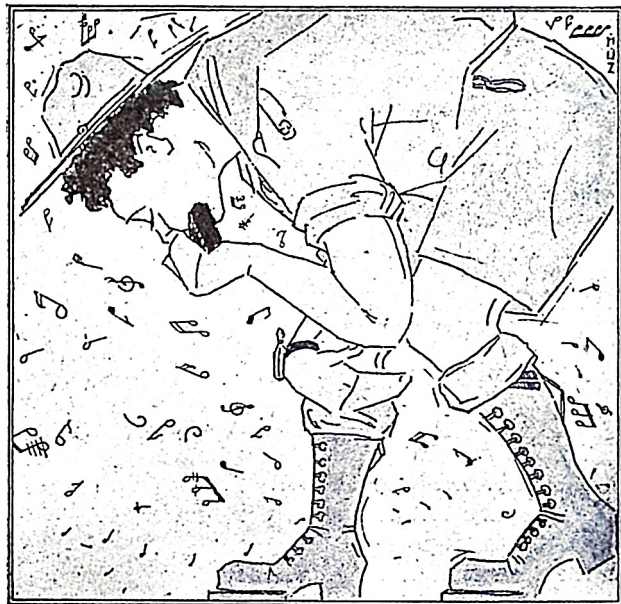
Frits: „Frits,“ sagde han, „du er hældt ud af Skolen.“

Læreren: „Hvorpaa kan man kende, hvor gammel en Gaas er?“

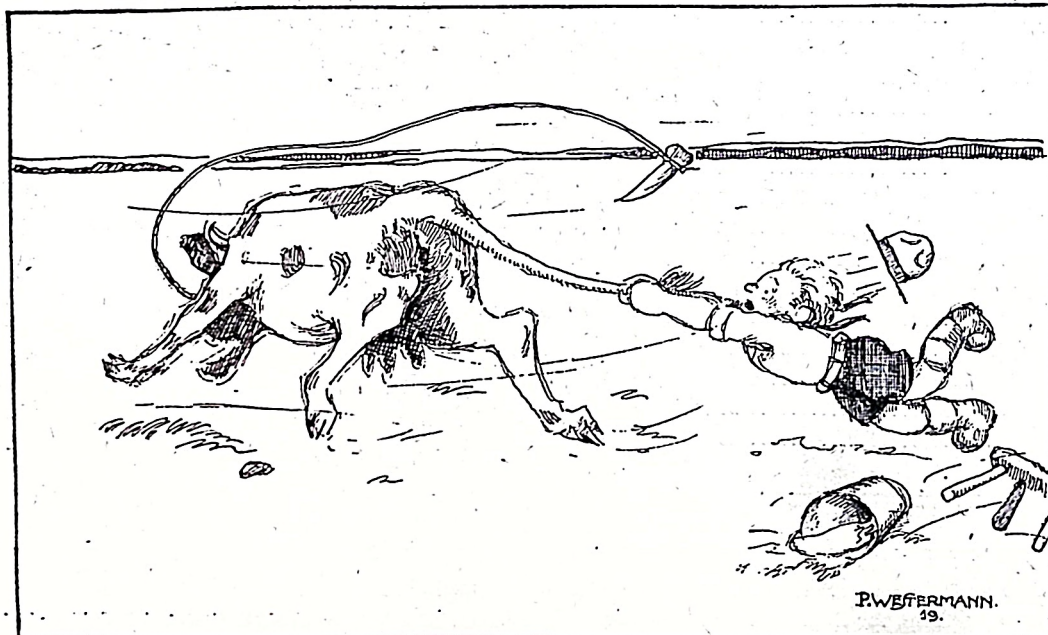
Eleven: „Paa Tænderne.“

Læreren: „En Fugl har ikke Tænder.“

Eleven: „Nej, men det har jeg.“

Tegning af Niels Christian Jørgensen.

P. WESTERMANN.
49.

Tegning af P. Westermann.

Kampen om Verdensmarkedet.

Hvis I vil lægge Mærke til det, saa er der noget rivende galt ved den Maade vore Byer udvikler sig paa — eller det er rettere sagt ligesom man paa et altfor sent Tidspunkt var blevet klar paa, at det ikke var nok at lægge Hus ved Hus og Gade ved Gade, men at der til en Bebyggelse af en bestemt Størrelse hørte ganske bestemte Indretninger i Retning af Svømmehaller, Forsamlingshuse, Biblioteker, Sportspladser osv. osv. og at disse Indretninger er ligesaa nødvendige for at Indbyggerne kan befinde sig vel som den Brandstation eller Politistation eller de Apotheker som man jo dog ikke har forsømt at lægge indenfor deres Omraade.

Jeg stod forleden Dag paa en Talerstol og udviklede, hvor udmærket det vilde have været, hvis der i dette Øjeblik spredt rundt om i Byen havde været kommunale Forsamlingshuse med Restaurant, Læseværelser, Bibliothek, Foredragssal, Svømmehal, Billardværelse, Koncertsal og Amatørteater — og rundt om det hele en smuk, gammel Have og en ypperlig Sportsplads. Jeg opførte i Tankerne et fuldstændig Drømmeslot af Hygge og Renlighed og praktisk Indretning og Prisbillighed — — jeg fandt at hvis der var noget, der skulde kunne tage Kampen op med daarligere Fornøjelser, saa maatte det være en Fæstning som denne (og de rette Kommandanter paa den).

Ja, hvis man havde tænkt paa dette for Aar siden, men nu, hvor skulde man nu faa Plads til dem — Fæstningerne.

Jeg ved ikke noget værre end at staa og tale hen i Vind og Vejr om et Emne, der som dette er af rent praktisk Beskaffenhed — og der forekommer mig ikke at være noget forfærdeligere end at skulle sige til andre Mennesker, hør vil De ikke tage en Haand med ved dette og vil De ikke give saa og saa meget for at det hele kan blive til noget.

Hvor langt mere tiltalende vilde det ikke være, om man i Stedet for at tale om Tingen — gik hen og udførte den.

Om man simpelthen købte dette Kvarter af Byen — rev det hele ned og byggede det op akkurat saadan som man havde tænkt sig at Drømmeslottet skulde være.

Jeg ved en Amerikaner, der gjorde saaledes. Men dermed er jeg ganske vist ogsaa lige vildt.

Foch eller H. N. Andersen.

Det var det jeg vilde sige — hvis jeg var i jeres Sted, vilde jeg itide tænke paa at give mine stolte Indianerdrømme en Retning, der førte mig ud i den Virkelighed, som Nationens Mænd vil komme til at beskæftige sig med i de Aar, der nu kommer.

Jeg vilde ikke give mig til at drømme om at blive som Foch eller Haig eller Pershing — ti de kommende Aartiers Foch'er og

Haig'er og Pershing'er — der formodentlig vil blive lige saa guldskrammerede og dekorerede som de nuværende — vil komme til at skyde med løst Krudt hele deres Liv og storme indbildte Skanser og udføre Manøvrer som ingen Mors Sjæl har nogen Fornøjelse af — og de virkelige Feltherrer i denne Periode vil blive Stor-Handlens Mænd og alle Pionerne paa de fredelige Omraader, Mænd som H. N. Andersen og de, der sejler i hans Køl vand.

Dem vilde jeg give mig til at drømme om.

Jeg vilde lægge Mærke til, hvorledes disse Høvdinge stadig opererer med *virkelige* Værdier. Hvorledes deres store Forretninger er som Hære, der ustandselig er i Kamp, hvorledes alt for dem drejer sig om at komme Modstanderne (Konkurrenterne) i Forkøbet, at være først paa Stedet og hele Tiden at være de dygtigste, de mest opfindsomme, de hurtigste, de mest udholdende.

Den næste Verdenskrig

Før Krigen var det navnlig engelske og tyske Handelsmænd, der konkurrerede med hinanden paa denne Maade — hele Verden over, og skal man tro, hvad Folk siger, saa har Tyskerne nok ikke været dem, der klarede sig ringest i denne Konkurrence.

Kom man ind i en engelsk Forretning — ja, saa maatte man værsgod tage det de havde og var man ikke tilfreds med det, saa kunde man jo lade være — men var det Tyskerne, der handlede, saa kunde man være ganske overbevist om at havde de ikke det man vilde have, saa skulde de nok skaffe det — „ja, det kunde i det højeste tage 14 Dage.“

Naa, saa var der ganske vist ogsaa dem, der sagde, at de tyske Varer var noget slemt Bras

— og at det Englænderne handlede med var det eneste, der var værd at have. Jeg ved ikke, hvor meget der er rigtigt i dette, men det kan ogsaa være revnende ligemeget.

Hvad der derimod er værd at fæstne sig vel i Øjeblikket er, at Kampen om Verdensmarkedet igen er under fuld Udvikling, at der nu ogsaa er andre Nationer — heriblandt Amerika — der synes at ville have et Ord med i Laget — og hvad der er det morsomste af det hele, at man i dette Øjeblik kan se *danske* Firmaer, der ligger helt fremme i de forreste Kamplinier og allerede har erobret sig en Stilling i disse.

Bogense—Petrograd eller Pernamburo—New York.

Der er ikke det mindste mærkelige i, at Petersen i Bogense, der er bekendt for at have nogle aldeles nydelige Læggekartofler, bliver ringet op af en Mand i Odense, der køber hele Klatten af ham og en Dag midt i Ugen sender Lenin og Trotsky et Telegram om, at de nu kan faa saa og saa mange Vognladninger af Petersens „Bonum-Bonum“ saa og saa meget for Tønden *job* Svendborg.

Og det er heller ikke saa mærkeligt endda, om Larsens Fabrik i Knabrostræde, der fabrikerer *franske* Damehæle, faar truffet en Aftale med en Skotøjsfabrikant i Paris, om at af-tage hele Fabrikationen i de næste 5 Aar. Ganske vist har vi ikke noget Træ her i Landet (ikke noget der betyder noget) og man skulde derfor tro, at det kunde betale sig bedre at faa Hælene drejet et andet Sted — (vi lader Pioneerne for den danske Industri fejre denne Triumf for vor Industris Foretagsomhed), men baade Kartoflerne, Smørret og Damehælene er jo dog altsaa Ting, der fremstilles her i Landet, Ting som vi frembringer mere af end vi selv bruger, og som det derfor er saa levende

naturligt, at vi ser at faa afsat ved Eksport (Udførsel) til Udlandet.

Ikke sandt — det er saa ganske lige ud af Landevejen. Det er der i Virkeligheden ikke det mindste mærkelige ved — Spørgsmaalet er bare dette, kan vi fremstille disse Ting bedre og kan vi sælge dem billigere end de andre Konkurrenter paa Verdensmarkedet — det og ikke noget som helst andet, og i de kommende Aar vil der naturligvis være en Masse unge danske, der er fuldt optagne af at arbejde for dette.

Nej, men hvad der vilde være mere paafaldende var om du og din Patrouille rejste ud i den store vide Verden — du til London og Korporalen til Pernambuco, en Mand til Hønkong, en til New York og en til Ceylon, og om I saa fra disse Steder begyndte at handle med hinanden og lade som hele Verden var Jeres og I ikke netop var tvungen til at holde Jer til Jeres Land og de Produkter, der fandtes indenfor dettes Omraade.

Hvis I vil lægge Mærke til det, saa er det netop det, som en Del store danske Firmaer i den sidste Tid har begyndt paa, og som I vil forstaa giver dette ganske anderledes Muligheder for dansk Foretagsomhed end det at holde sig til det hjemlige Marked.

Lad os blot sige, at det lykkes den Mand I har sendt til Ceylon at fremskaffe et fordelagtigt Tilbud paa Automobilgummi, saa siger det sig selv, at der i England eller Amerika kan opnaas langt større Bestillinger paa dette end i et lille Land som Danmark, og saa bliver den Fortjeneste der er ved Salget ogsaa saa mange Gange større.

Det er Ø. K.s Stifter Excel-lencen H. N. Andersen, der har vist Vejen til denne Fremgangsmaade.

I Ø. K.s Kølvan er det de nye store danske Eksport- og Im-

portfirmaer er blevet startede — Det Transatlantiske Kompagni, Det Alm. Handelskomp. og flere andre — og i dette Kølvan vil der i de kommende Aar blive Brug for Masser og Masser af unge Danske — Mænd der vil skaffe sig selv et Navn som hæderlige, dygtige og solide Handelsmænd, Mænd som herigen-nem vil føje nye Laurbær til deres Lands Navn, og Mænd, der for de Formuer de har tjent vil være med til at gøre deres gamle Land til et bedre og lykkeligere Sted at leve i.

— — —
At være beredt — det er alt!

Hvis jeg var i Jeres Sted; vilde jeg i dette Øjeblik sætte Kræfterne ind paa at lære Sprog. Det er den første og vigtigste Betingelse for at kunne udrette noget i det *fremmede*. Det er Hovedbetingelsen for at din Patrouille en Dag kan føre ud i Livet den Tanke, der her er udkastet.

Det er nemlig en komplet Fejltagelse at tro, at man kan klare sig med et enkelt Verdenssprog eller to, at naar man bare kan Engelsk eller Tysk eller Fransk saa er det størartet og saa gaar det nok. Nej, man maa kunde det Lands Sprog man vil operere i — og Landene med de store Fremtidsmuligheder er i dette Øjeblik og naar I naar frem — Sydamerika og Rusland. Lær Spansk og Russisk. Det er det I vil faa Brug for. Kast heller ikke Vrag paa Jeres Regning og Matematik.

Vær ikke bange for at skaffe Jer Oplysning om fysiske, kemiske og tekniske Spørgsmaal og hvordan baade den og den Ting fabrikeres. Husk at det I nu lærer i Jeres Skoler er de *Kampmidler* I til sin Tid skal gøre frugtbringende for Jer selv og Jeres Land.

Og lad Jer ikke afskrække af, at I maaske i Dag ikke har en Øre i Lommen. Tænk paa

Charles M. Schwab, der arbejdede sig op fra ingenting til at være en af Amerikas rigeste og mest indflydelsesrige Mænd. Vår blot klar paa, at man kommer ingen Vegne uden man arbejdermaalbevidst og at man bliver ikke rig ved at putte sine 10 Ører i Chokoladeautomaten.

Lær Sprog.

A pro pos Sprog — saa skulde I begynde med at lære Engelsk grundigt. I sidste Nr. af V. U. stod der et Brev fra Hr. Martin som opfordrede de af Jer, der vilde korrespondere med engelske Kammerater til at opgive deres Navn og Adr. (til Red. af V. U.)

Der er siger og skriver 5 Mand, der har reflekteret paa

Hr. Martins Tilbud (og deres Navne er sendt til ham). Jeg synes der var nogle flere af Jer, der skulde benytte Jer af denne Chance — Gaa frisk frem, Plump lige paa Hovedet i det — saa kommer Svømmetagene og Sikkerheden ganske af sig selv.

Hankow—Kinshasa—Colombo.

Mens vi taler om Danske i Udlandet, kan jeg glæde Jer med at det er lykkedes mig at mobilisere to gamle Spejdere, der vil slutte sig til vor Verdens-Foraarsturnering, være Dommere i denne og udsætte en Præmie, akkurat ligesom Uwe Ulf Hansen i Hankow.

Det er Jørgen Bøje i Kins-

hasa (i belgisk Kongo) og Harald Thiede i Colombo (Ceylon).

Det bliver nogle lange Veje de Præmieopgaver kommer til at vandre, og I kan være overbevist om, at de 3 gamle Mænd glæder sig rigtigt til at faa hver sin Bunke — sørg nu for at der ogsaa bliver noget at glæde sig over. Og tænk paa at udstyre Besvarelserne rigeligt med Skitser — I maa jo huske, at disse Dommere er afskaaret fra at sætte sig paa en Cykle og rulle lige uden for Byen for at se, hvad I egentlig har ment med det I vilde sige, og jeg vilde næsten tro, at de havde ladet Korset over Amager blive hjemme.

C. Lembcke

Et Telt.

Den, som en Gang i øsende Regnvejr har overnattet i et Telt, hvor Vandet sivede gennem Teltdugen, vil sikkert næste Gang, han skal i Lejr, spørge for at Teltgrejerne er i Orden. Vi skal her benytte Lejligheden til at omtale, hvorledes et Patruljetelt skal og bør være. Den første Betingelse for, at man kan have den rette Gavn af et Telt er, at det er aldeles vandtæt, dernæst at det er nogenlunde rummeligt og forholdsvist hurtigt at stille op.

Façonen er som Bagsidens Model og Maalene som følger:

Længde 300 cm, Bredde 200 cm, Højde 185 cm og den lodrette Sidevæg 50 cm. Stellet bestaar af 3 Stænger, nemlig 2 Gavlstænger og 1 Overligger. Overliggeren er af praktiske Hensyn delt i 2 Stykker og sammensættes paa Midten ved Hjælp af en Messingbøsning. Overliggeren eller Rygstangen fastgøres til Gavlstangen ved Fittings, idet nemlig Enderne af Stænger-

ne er forsynet med Jernegevind. Det Fittings, som bruges hertil, er T-format og bestaar altsaa af 3 Arme; den ene fastholder Rygstangen, den anden Gavlstangen og den tredje som gaar op gennem et Hul, der anbragt i Tagryggen, bruges til at fastgøre Endebardunerne, kan samtidig bruges til Fod for Patrulje- eller anden Stander. De skraa Sider maa være syet noget udover den lodrette Sidevæg, saaledes at Regnvandet ikke drypper ned over den lodrette Væg. Teltet maa forneden være forsynet med et Græsstykke af Hessians. Pløkkene skal helst være galvaniseret Jern, disse er at foretrække for Træpløkke, idet de nemlig er lettere at holde rene og tager langt mindre Plads.

Enkelte vil maaske synes, at Dimensionerne er for store; det er de imidlertid ikke, vi skal kort forklare hvorfor.

Teltet er 185 cm, det vil sige at enhver Spejder kan staa oprejst derinde, det har navnlig sin Betydning ved Af- og Paaklæd-

ningen Aften og Morgen. Bredde 200 cm betyder, at Spejderen foruden at kunne ligge udstrakt altid vil kunne have sin Bagage ved Fodenden. Længden 300 cm er beregnet paa, at en Patrulje 8—10 Mand, bekvemt kan være derinde. Den lodrette Side er et stort Plus for Teltet, idet den nemlig foruden at give et betydeligt større Rumindhold bevirker, at man undgaar at støde Hovedet mod Væggen, naar man rejser sig.

Til Slut skal bemærkes, at denne Model er blevet prøvet gennem flere Aar og fuldstændig har svaret til de Krav, man har stillet til det. Teltet er konstrueret og fabrikeret af Spejderkorpsets Depot, og kan vi kun anbefale de Trophe, der for den kommende Sæson skal forsyne sig med Telte at henvende sig paa Depotet, hvor man altid vil faa sagkyndig Assistance. I en senere Artikkel skal vi komme tilbage til Telte af andre Modeller samt andet Lejrudstyr.

KONDITOR

HENNING KLENZ TORVEGADE 32 BYEN 3423
DE BEDSTE KAGER, CHOCOLADER OG DESSERTER
BRINGER OVERALT I BYEN

Da jeg var Dreng — Af Forfatteren, Professor Zakarias Nielsen.

II.

Zakarias Nielsen

Der er den igen, denne myldrende Trop
af livsglade, syngende Minder!
De flokkes omkring mig, de løfter mig op
og kysser i Glød mine Kinder.

Jeg rider paa Faders Aksel igen
og synger min Moders Sange,
jeg dyrker Kunsten med Pensel og Pen,
skaar Kegler i Havens Gange.

Jeg sopper i Aaens plaskende Væld
og drikker af Kløverduften,
jeg hører Flitsbuens Knagen og Smæld
og Slyngens Susen i Luften.

Snart gaar det paa Stylder trods Stok og Sten,
snart svinger jeg Hamren og Hakken,
snart stryger jeg af paa de bare Ben
med Medestangen paa Nakken.

Nu knalder Nøglebøssen i Smug,
og Røgen driver med Vinden,
nu binder jeg Neg af den mejede Rug,
saa Sveden drypper fra Kinden.

Saa røres Sagnets og Visens Stræng,
og Blodet faar Fart i Aaren,
mens Fantasiens kalder i Flæng
paa Harmen, Smilet og Taaren.

Og hulker jeg ud en Sorg i Løn,
jeg hulker ej ud mine Kræfter;
brat stiger i Luft en vingestærk Bøn
og snart et Hurra bagefter.

— Man siger, at Barnet er svagt af Forstand
og svagt imod Skuffelser skærmet;
m i g tykkes, jeg bliver en stærkere Mand,
naar Barnet mig rykker i Ærmet.

Zakarias Nielsen.

INKAERNES SKAT

Mark Tregellis og hans Ven, Bob Turner, tilbragte deres Ferie i Peru. De boede i et smukt gammelt Hus i Byen Petra, der ligger lige uden for Lima, Hovedstaden i den sydamerikanske Republik.

De to Kammerater havde nu været der i omtrent tre Uger, da en skønne Morgen, da Mark lige var staaet op, en lille indfødt Dreng ophidset kom styrtende hen til ham og raabte, at Lento var ved at dø og ønskede at se ham saa hurtigt som muligt.

Mark saa først uforstaaende paa Drengen; men saa huskede han, hvem Lento var.

Det var en gammel peruansk Høvding, der boede alene med en eneste Tjener i en lille Hytte ikke langt fra det Sted, hvor de to Europæere havde slaaet sig ned. Mark havde gjort hans Bekendtskab ved kort efter sin Ankomst at have ydet ham en stor Tjeneste, og siden den Tid var de Venner.

Nu da Mark hørte, at den gamle var ved at dø, blev han bedrovet; thi han var kommet til at holde meget af ham.

Da han kom til Hytten, fandt han Peruaneren liggende i Sengen, mens hans Tjener stod ubevægelig ved Hovedgærdet. Mark knælede ned ved Sengen og strøg sin Haand over den døendes Pande.

Lento smilede svagt, da han fik Øje paa den unge Mand. „Senor Tregellis! Jeg har længe ønsket at kunne tilbagebetale den Gæld, hvori jeg staar til Dem. Hør nu efter. Jeg véd, hvor der findes en stor Mængde Guld, som i sin Tid tilhørte den gamle Inkafamilie, hvortil jeg hører. Jeg har givet min Tjener Besked paa at føre Dem hen til Stedet. Det ligger — — —“

Mere fik han ikke sagt. Med et svagt Suk faldt han tilbage i Sengen og døde.

Efter at Lento var blevet begravet, begyndte de to Venner at forberede sig

til at tage op i Andesbjergene for at søge efter Skatten.

Tjeneren Macco havde fortalt, at han kendte den store Hule, hvor alle Kostbarhederne fandtes; den var beliggende oppe i „de evige Bjerge“.

Tre Dage senere drog Mark og Bob afsted med den indfødte Tjener. De red alle tre paa smaa Bjergponnier, mens deres Bagage var læsset paa to Muldyr.

Luften blev koligere og Vejene mere og mere ufarbare, efterhaanden som de naaede højere op paa Bjergene.

Paa den tredje Dag efter Afrejsen indtraf det første Uheld. Et af Muldyrene gled paa den stenede Sti og dræbtes i den dybe Afrund.

Saa blev Mark angrebet af „Soroche“, en frygtelig Sygdom, der hærger Andesbjergene. Det var dog kun et meget let Anfald. En hel Dag laa han med Febergysninger og kunde ikke røre sig. Macco fortalte, at det kunde ikke nytte noget at rejse videre, for han var bleven ganske rask; det vilde blot være den visse Død.

Da Huntley vækkede ham næste Morgen, havde han det betydelig bedre, og der var kommet lidt Kulor paa hans Kinder. Men hans Udtryk formørkedes, og Bleggheden vendte tilbage, da Bob fortalte ham, at Tjeneren var forsvundet i Lobet af Natten.

„Han har da vel ikke taget Dyrene og Provianten med sig?“ udbrod Mark.

„Det er desværre det, han har,“ sagde Bob, „han har stjaalet alt fra os undtagen min Hest, som jeg havde bundet lige ved Siden af det Sted, hvor jeg sov.“ Han har selvfølgelig været bange for at vække mig, den Tyveknaegt!“

„Det er en net Redelighed. Hvad skal vi gøre heroppe i Bjergene uden Føde, Vaaben og med kun een Hest?“

Nu var Mark sig selv igen. Ethvert Gran af Sygdom var forsvundet.

Grunden, til at Macco havde forladt dem, var let nok at finde. Han havde overladt dem til deres egen Skæbne for selv at bemægtige sig Guldet. Som en

indfødt Peruaner mente han, at han var mere berettiget til Skatten end de to Englændere.

„Hvad skal vi gøre?“ spurgte Mark.

„Vi maa se at finde tilbage til Landsbyen igen. Nu maa vi ride begge to paa Ponnyen,“ sagde Bob.

I flere Timer red de afsted. Mark sad forrest paa Hesten, mens Bob sad bagpaa og holdt fast paa hans Skuldre. I Stedet for at ride ned ad Bjergene mærkede de, at de var kommet højere op; det blev stadig koldere og koldere. Det var dem ikke muligt at finde den Vej, ad hvilken de var kommet.

Stierne blev snævrere og farligere. De to Venner følte sig meget sultne; de havde ikke faaet noget at spise siden den foregaaende Aften. Oven over deres Hoveder lod høse Skrig fra Kondorerne, der sværmede i store Flokke.

Mark førte Hesten meget forsigtigt frem ad den smalle Sti. Et eneste Fejltrin — og de vilde begge styrte ned i det dybe Svælg, der strakte sig paa begge Sider af Stien.

Pludselig fo'r Mark sammen og greb kraftigt i Hestens Tøjler, mens hans Kammerat klyngede sig til for ikke at faa Overbalance.

„Hvad er der dog i Vejen?“ udbrod Huntley.

„Se engang der,“ svarede Mark, og pegede paa noget sort, der langt forude paa Stien bevægede sig frem i stor Hast.

De stirrede begge paa det sorte; men paa Grund af Afstanden kunde de ikke se, hvad det var.

Mark satte Farten op, og efter en Times Tid var de i Stand til at se, at det var et Mulsæl og en Hest med Rytter. De gik selvfølgelig ud fra, at det var deres forsvundne Fører, Macco.

Straks faldede de den Plan at følge ham i lang Afstand, indtil han naaede det Sted, hvor Skatten var skjult og saa pludselig overraske ham. Men det lykkedes dem ikke at udføre Planen; thi de var kommet for nær ind paa Peruaneren, der fik Øje paa dem.

Han sprang af Hesten; og for de to Europæere fik Tid at tænke over, hvad de vilde gøre, lod to skarpe Knald, og to Kugler hvislede forbi dem.

Men Mordforsøget kom til at gaa værst ud over Macco. Hans Hest blev forskrækket og stejlede, og faa Sekunder efter laa Dyret knust dybt nede i Afgrunden. Macco selv faldt ogsaa ud over Kanten; men det lykkedes ham at gribe fat i en fremspringende Sten. Der hang han nu og kæmpede for at komme op paa Stien. Hans ynkelige Skrig om Hjælp naaede de to Venners Øren.

Mark sprang af Hesten og løb, saa hurtigt han kunde, hen ad Stien. I Løbet af faa Minutter havde han naaet det Sted, hvor Manden hang og svævede over Afgrunden, og med Udfoldelse af alle sine Kræfter lykkedes det ham at trække Macco op paa Stien, hvor han laa og klynkede.

Mark tog Revolveren, som Perueneren havde tabt, op og stak den i sit Bælte.

„Du er en nydelig Fyr,“ sagde han paa Spansk, „at forlade os heroppe i Bjergene for at du selv kunde faa Guld.“

Macco sprang op, og al hans Fejhed forsvandt.

„Det er mere mit Guld end dit,“ sagde han. „Jeg er Peruaner, og du er Englænder. Mine Forfædre led meget ondt, da alle de fremmede kom her til Landet og vristede dets Rigdomme ud af Hænderne paa dem, og det gjorde mig rasende, da jeg hørte, at I skulde have alle Kostbarhederne. Du har dog frelst mit Liv, og mit Liv tilhører dig, Dræb mig, hvis du vil, eller behold mig som din Tjener, og jeg skal tjene dig trofast og føre dig til den skjulte Skat.“

Mark overvejede et Øjeblik og raadførte sig med Huntley, der imidlertid var kommet til.

De maatte have den indfødtes Hjælp, hvis de vilde naa levende tilbage til Landsbyen.

„Jeg tilgiver dig, Macco; men hvis

det passerer en Gang til, saa — — —“

Mark lagde betydningsfuldt Haanden paa Revolveren, der sad i hans Bælte.

De tog nu Provianten af Muldyret og spiste sig dygtig mætte inden de gik hen til Hulen, der laa lige i Nærheden.

Macco trykkede et Sted paa Klippesiden, og gennem en lille Dor, der sprang op, gik de ind i Hulen. Paa Gulvet laa en enorm Dynge Guldgenstande, der var forarbejdet paa de kunstigste Maader.

„Der,“ sagde Macco, „ligger Lentos Skat!“

Da de drog ned mod Landsbyen igen, havde de saa meget Guld med sig, som de kunde bære, og Resten blev hentet i den nærmest følgende Tid. Macco fik en meget stor Del af det, og de to Englændere solgte det øvrige og slog sig ned i England paa deres egne Gaarde, som de havde købt for Inkaernes Guld.

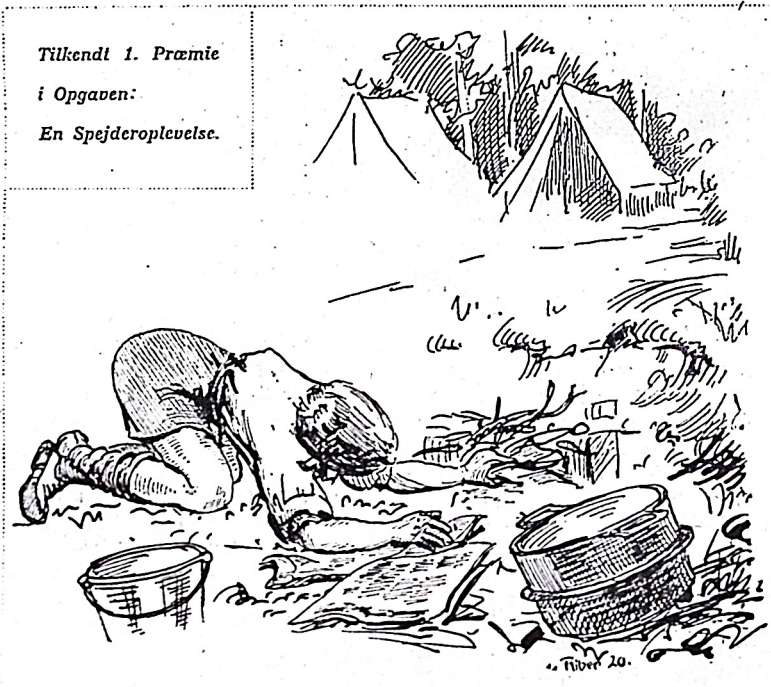

Da jeg første Gang lavede Te.

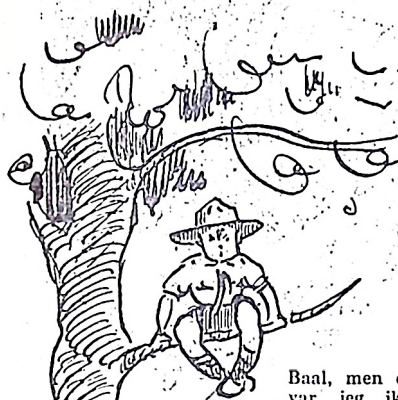
Tilkendt 1. Præmie

i Opgaven:

En Spejderoplevelse.

Det var i Sommerlejren 1919. Jeg havde været Spejder i 8 Dages Tid. Meget værd var jeg jo ikke, men dog var mine Førere saa dristige at udpege mig til Kokkenhjælp en Dag, da Divisionen var paa Øvelse. Jeg laa i Solen og strakte mig, træt af at soppe, slaa Smut o. l., jeg vidste ikke, hvad jeg skulde bestille, thi at hjælpe Kokken faldt mig ikke ind, for det første, fordi denne havde afslaaet min værdifulde Assistance, og for det andet, fordi jeg ikke var nogen Ynder af Vandbæring og Grydevask. — Da syntes Kokken at det kunne være nok med mit Driveri og raable derfor hen til mig: „Tag de to Gryder og fyld dem med Vand, og lav saa Te til Divisionen er kommet hjem.“ Naa, jeg fik mig stablet paa Højkant, strakte mig lidt, og begyndte saa møjsommeligt at øse Vand op i Gryderne, det kunne jo for den Sags Skyld være ganske interessant at prøve at bestille noget, og at lave Te kunne jo ikke være det allerværste, jeg havde jo saa ofte lavet Te derhjemme, og kendte Brugsanvisningen udmærket: Man koger noget Vand, hældes Teblade paa, lader Teen trække, og den er færdig til Servering. — Man koger noget Vand, men hvordan i al Verden skulde jeg faa Vandet til at koge, Gasledninger havde vi jo ikke, men der var jo den Udvej, at lave et

Baal, men det var jeg ikke særlig dreven i, vel var jeg dygtig til at lave Brand i den, men den Brand var ubrugelig til at varme Vand ved. Naa, jeg kunde jo i og for sig ikke tage Skade af at forsøge at faa Ild i noget Brænde, alt-saa — jeg forsøgte, men maatte opgave efter at have brændt 1 Aargang af „B. T.“, 1 Madras's Indhold, samt 4 Æsker Tordenskjold.

Dette Forsøg varede ½ Time, og i Mellemtiden var der kommet nogle Damer ned fra et nærliggende Badehotel, som overværede mine frugtesløse Brandstiftelser. Da fik de Blod paa Tanden, og tilbød mig deres Hjælp, jeg var jo himmelsk henrykt, og overlod Pladsen til det svage Kon, som efter kort Tid havde faaet de nydeligste to Baal i Orden. Jeg takkede og besteg min Plads igen, nu var det jo ingen Ting at lave den Slat Te. — Damerne havde forladt Lejrpladsen, med Undtagelse af en læsende Dame med sin lille Son, som ivrigt hjalp mig med at holde Baalene vedlige. — Da Vandet kogte, hældte jeg Teen paa, men havde ikke nok, hvorfor jeg gik ned i yor lille Materialkølder for at hente mere, medens Drengen holdt Baalene vedlige.

Stor var derfor min Forbavselse, da jeg kommer tilbage og finder Te i begge Gryderne! Men jeg fik snart Løsningen, idet den lille Dreng kom anstigende med en

Haandfuld sort, tørret Tang, som han nok saa flot kastede ned til min Te, idet han sagde: „Maj osse lave Te, maj være Spajder“. Jeg var stiv af Rædsel, men dog ikke mere end at jeg kunde faa transporteret den lille Dreng over til sin Moder. — Ja, man paastaar, at der skal englelig Taalmodighed til at finde en Knappenaal i et Holtes, ja da tror jeg paaslaa, at det er Bornearbejde mod det Arbejde, jeg nu begyndte paa, nemlig at skille Tangen fra Teen. Et Held var det, at Øvelsen trak saa længe ud den Dag, thi jeg maatte staa ½ Time, for jeg opgav at fiske Tangen op, og hvem tor forresten paaslaa, at Tang og Te ikke smager godt kogt sammen? Det kunde da være morsomt at prøve, og som sagt saa gjort, jeg rorte det hele rundt og afleverede lidt efter Teen til Kokken — — —

Det begyndte at blive mørkt, jeg sad langt ude i Skoven, oppe i et Træ — saa nu maatte de være kommet hjem, og nu begyndte de at drikke „Teen“. Et Held var det, at jeg stak af, man vidste jo aldrig, hvad der kunde ske. Sæt nu, at Tang var giftigt, ja det forekom mig endda, at jeg havde læst engang i en Avis, at et lille Barn var død af at spise Tang.... jo det er sikkert, det var Tang.... Stille! Lod der ikke en Jamren? — aah nej, heldigvis var det kun en Fugl.... Saa nu havde de uden Tvivl drukket al Teen.... saa nu.... jeg siger Dem, jeg led som aldrig før, jeg vred mig, som om jeg havde drukket et Par Liter forgiftet Te.. Aah!

Da det var helt mørkt, sneg jeg mig hjemad. Mine Tænder klappede som en Trommehvirvel, det ristede mig koldt ned ad Ryggen, medens jeg svedte Angstens Sved.... Mit Hjerter slog saa højt, at Fuglene fløj forskrækket bort, min Puls slog over i Galop, jeg var, som skulde jeg sprænges. Jeg havde sikkert Feber, mindst 41 — og det i Skyggen. Saa nu var jeg der, jeg saa Baalet gennem Træerne, jeg krob paa alle fire, der var saa stille som i et Gravkapel, saa nu kunde jeg se dem, de sad stille som Mumier. Baalet blafrede op, aah, Himmell der var en, der rorte sig, og der var to, der talte sammen, de levede, men de var sikkert dødssyge; det var bedre, at jeg gjorde mig saa ubemærket som mulig. Jeg satte mig stille hen. Der var vist ingen, som lagde Mærke til mig, jo, en Forer rejser sig og vinker ad mig. Saa, nu revner Ballonen! „Aah, kom her hen, jeg har en lille Hone at plukke med dig“, jeg rejste mig, yaklede over til ham, mine Ben rystede under mig, jeg var alt andet end oplagt til at plukke Hons. „Hor, sig mig, hvor var du henne i Aften“. Aa, var det ikke andet end det, han vilde mig. „Aa, jeg var blot lidt ude at spadserer i Skoven“. Du ved jo nok, at du ikke maa forlade Lejrpladsen, og nu burde du jo egentlig have en ekstra Nat-

tevagt, men nu kan du jo slippe for denne Gang, da du jo har været Kokkenmedhjælper i Dag og lavet Te til os, jeg vil blot sige dig, den var udmærket, vi har aldrig før faaet en saa forfriskende Te; den skal du faa Lov til at lave en anden Gang til, men nu kan du jo træde af.“

Jeg aandede lettet op, det var, som om jeg var blevet befriet for en stor Byrde, og jeg var igen glad, gledere end jeg for havde været, men da der blev blæst til Ro, laa jeg med en god Samvittighed som Hovedpude, parat til at sove ind, efter at jeg højtideligt havde lovet mig selv, aldrig at lave Te i Lejr, og for alt i Verden ikke med civil Hjælp.

C. 19

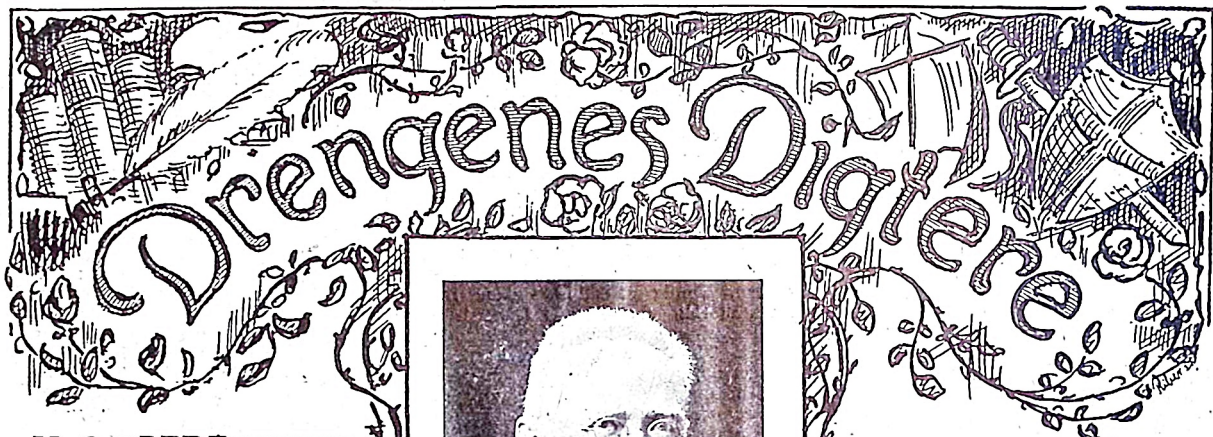

Siam.

Redaktionen har fra det siamesiske Spejderkorps modtaget dets Beretning for Aaret 1918—19. Foruden en Mængde Oplysninger om Korpsets Arbejde og Organisation bringer Heftet en Del Afbildninger af siamesiske Troppstandere. Disse er i højeste Grad ejendommelige, ikke blot derved, at de straler i alle Regnbuens Farver, men ogsaa ved de Figurer, der pryder dem. Paa en ser man en vældig Kanon, en anden forestiller en straalende Diamant, der fra Toppen af en lille Stendysse udbreder en blaalig Straaleglands, medens fra en tredje Buddha, halvt sort og halvt rød, skuer ned paa os.

Allerforrest i Heftet findes et Billede af Korpsets Præsident, H. M. Kong Rama VI.

En Styrkeliste giver Oplysning om, at der i Siam findes 14,206 aktive Spejdere, hvilket vil sige en Fremgang paa over 4000 fra det foregaaende Aar.

H. C. FREDERIKSEN

En Drengenes Digter — det var den gamle Professor H. C. Frederiksen, som døde i Vallekilde den 10. Marts.

Han skrev kun lidt til Drengene — men saa meget des mere om dem.

Og det skal I vide, Spejdere, at ved denne gamle Skolemands Død har I mistet en af jeres bedste Venner — en, der ikke var bange for at kæmpe en Kamp og vove en Dyst for jeres muntre Friluftsliv, og jeres friske Drengelæde.

Jeg kunde have Lyst til at fortælle jer en Mængde interessante Ting om denne gamle Lærer og om den mærkelige Skole, han skabte, — men det maa jeg vente med til et af de næste Numre.

Disse Linier skal kun være en Minderune, som jeg føler Trang til at riste over en af mine bedste Venner.

Ja — Ven med sine Elever det var gamle „Friser“ (saadan kaldte vi ham) — Ven i Ordets bedste og dybeste Be-

IV.

tydning.

Naar som helst vi kom til ham — i Skolen eller senere i Livet — saa mærkede vi, hvor hans rige Hjerter bankede varmt for hver enkelt af os.

„Vi lærte ikke at lystre — men vi satte en Ære i at lyde“, skrev en af hans gamle Elever.

Hver Skoledag var en Fesdag. Naar Friser kom gaaende ind over Skolepladsen om Morgenen, flokkedes vi om

ham, sloges om at faa hans Haandtryk og var lykkelige, naar han med sit glade Smil trykkede os ind til sig og sagde: „God Morgen, mine Sjøleborn!“

Der var noget af en Høvding over Friser.

Naar han talte til os om Meneskedens store Mænd og Kvinder, der havde øvet Helteddaad paa Hverdagens vidstrakte Valpladser, da lyttede vi — og lærte.

Og naar han i Spidsen for hele Skolen drog i Skoven, da var han — langt op i Aarene — „den raskeste af de raske.“ Altid Fyr og Flamme. Altid givende sig hen for Elevernes Skyld.

Og nu er han død.

En af den danske Skoles Storskikkelser er gaaet bort.

Men een Ting ved vi: Frisers Aand og Frisers Værk kan aldrig dø. Thi de var i Pagt med selve Livet!

Gunnar Jorgensen.

Til Betlehem.

Did mange milde Øjne har lyst mig paa Vej
og mange klare Stjerner har tindret over mig
og mange søde Smaabørn har taget mig ved Haand
og laant mig deres Vinger og løsnet mine Baand.

Og mangen gammel Vismand har lyst mig paa Vej
og klare Digtersyner har tindret foran mig
og vakled jeg i Livets store »hvad« og »hvor« og »hvem«
de mange Yeie samled sig til sidst i Betlehem.

Og skal Alverdens skrives i Mandtal sidste Gang
saa synger jeg i Betlehem min sidste Julesang;
dér Davidsønnen tager mig i sin Varetægt;
min Gud han husker nok jeg er af Davids Hus og Slægt.
Friser.

DRENGESTREGER

af

EBBE LIEBERATH

Oversat af AAGE JØRGENSEN

Tegninger af ASGER RIBER

Selv de artigste Dreng kan af og til faa en Periode af Uartighed, som ingen Magt i Verden kan raade Bod paa. Det er et Faktum vel værd at tage i Betragtning af alle rette vedkommende, baade Fædre og Mødre og Lærere og for Resten alle ældre, som overhovedet bryder sig om det forfriskende Uvejr, som desbedre meget ofte indtræder for at live lidt op iblandt os.

Der gaar den lille Dreng hjemme i Stuen og leger med sine Tinsoldater eller hvad det nu kan være. Stille og optaget gaar han omkring, medens Mor med et fugtigt Blik følger sin Pølse og mumler vel for hundrede Gang:

„Hvor er han dog en flink og rar Dreng!“

Hun svæver i den lykkeligste Uvidenhed om, at Stromperne har siddet tre Uger paa de kraftige Ben, og at alle de rene, prima Uldstromper ligger omhyggeligt gemte inde bag i en Kommodekuffe som altid er saa svær at faa op. „Kildrestromper“ er nemlig noget modbydeligt noget og mere end meget andet egnet til at jage en aldrig saa artig Dreng fra Dydens Vej.

Men det ved Mor ikke noget om. Og mindst af alt ved hun, hvorledes det lyder i Ynglingens Værelse Søndag Morgen, hvorledes han med Knytnæve slaar løs paa det omhyggeligt sammenlagte Par Stromper, der rummer en Tortur værre end de spanske Munkes listigste, grumme Paafund med Pinebæk, Beggyrder og lign.

Tænk om Mor spurgte Katten, hvem det var, der for et Øjeblik siden greb den i Halsen og lod den snurre rundt som en Karusel, saa den hverken kunde kradse eller bide.

Eller tænk om Mor havde Anelse om, hvorfra Kokkepigen havde sin slemme Snue, som fik hende til at nyse, saa Kasserollerne dansede paa Komfuret!

Om hun havde vidst, hvem det var som i Sommer havde sat Burrer i Pelsen paa Mormors lille Pudel og Mormors lille forlorne Fletning . . . hun havde da formodentlig faldt sig næsten lige saa uheldig — kun næsten — som den tolvårige Fyr, som var ved at sprænges oppe paa Varandtaget, for at ikke Latteren skulde faa Udlob ad sin naturlige Vej.

Ja, havde hun vidst alt dette — og lidt til forresten — saa havde hun sikkert ikke mumlet de rare og pene Ord.

Det er, som sagt nu en Gang saaledes i denne Verden. Og Drengen er hverken bedre eller værre, fordi han en Gang imellem hiter paa nogle Narrestrager. Men han bliver absolut værre, hvis det lykkes ham at snyde rette Vedkommende for ofte. Og om han ikke bliver saa farlig meget bedre, saa bliver han absolut ikke værre, hvis han kommer i Fedtefadet og faar sig en ordentlig Omgang Klo.

Jeg mener kort og godt, at det lønner sig ikke, at tro, at ens Dreng altid

er den Engel, som han maaske oftest synes at være, men endnu mindre lønner det sig at nære Mistillid til den unge Herre paa alle Omraader, hvis han tilfældigvis en Gang skulde kaste en flygtig Skygge over det lyse Billede, som Forældrehjertet har malet af ham.

Hadde jeg for omtrent femogtredive Aar siden været saa gammel som nu og vidst lige saa meget om Dreng, som jeg nu gør, saa skulde jeg have kunnet troste et stakkels Faderhjerte og hele et blødende Moderhjerte. Men da jeg kun var tolv Aar gammel og desuden Part i Sagen, som det hedder, saa gik det, som det gik.

Jeg havde en Kammerat og god Ven, som jeg fulgte i tykt og tyndt, ligesom han hængte ved mig i alle de Aar, han sammen med elleve Søsken befolkede Nabohaven.

Han var ældst i Søskeneskaren og sine Forældres Øjsten, hvilket ikke forbavtede os Kammerater, da han hjalp at passe de smaa Søsken og slæbte af Sted med Torvekurven i Mors Kolvand paa Torvedagene, huggede Brænde uden nogensinde at hugge sig i Fingrene, hentede Vand i Spand uden at spilde paa Skoene, var de end søndagspuddede.

Det er jo en kendt Sag, at aldrig griser man sig mere til, end naar man er søndagsklædt, og aldrig er Græsset saa grønt og saftigt, som naar de nyvaskede, hvide Søndagsbukser klæder ens svulmende Former.

Denne Dreng — Viktor hed han — kunde baade vende Mølle og slaa Saltemørtaler i sine allerfineste Klæder paa det grønne Græsteppe, ja, jeg husker en Gang han endogsaa gled omkuld i en Kostald, uden saa meget som at faa en Plet paa Tojet.

Det var maaske fordi jeg lige i Forvejen var gledet omkuld og havde taget det værste Snavs af . . .

I al Fald han undgik Klo — men jeg — Ak nej!

Og han havde endda en Far som var større end min, trods det, at min Far maalte sine 6 Fod og 3 Tommer, som det hed den Gang.

Tænk at have saadan en Kæmpe til Far og saa aldrig at have faaet Klo, det var jo mærkeligt.

„Hør du Viktor“, sagde Wille en Gang, „gør din Far egentlig nogen Nyttelighed?“

„Naturligvis! Hvorfor det?“

„Han klør dig jo aldrig.“

Kald det for Held — det gjorde vi, naturligvis — Viktor var som en Kat — hvordan det end gik, han kom altid ned paa Benene.

Det er ikke saa almindeligt, at en Dreng, der er sin Fars og Mors Øjsten ogsaa samtidig indtager samme frem-skudte Stilling i Kammeratkredsen. Det modsatte er det almindeligste.

Men Viktor var stærk som en Bjørn af sine Aar, sloges ypperligt og var en førsteklases Bueskytte. Det forklarer meget, dog ikke alt.

Naturligvis var disse lysende Egenskaber som egnede til at dække over saadanne Grundfejl, som at han var den flinkeste i Klassen og at han altid havde Ug i Opførsel og Flid. Men for enhver anden Dreng havde de ikke været tilstrækkelige til at skjule saadanne

Fejl som at tage Hatten af for en jævnaldrende Pige, gaa med Kurv paa Torvet og — sidde og rulle en Barnevogn frem og tilbage (!), naar de gjorde rent hjemme.

For ham var det imidlertid tilstrækkeligt. Et Par af os andre var omtrent lige saa drevne som han i Bataljen og havde nok saa gode Muskler, saa man var ikke bange for ham. Men det kunde aldrig falde nogen af os ind at drille ham, naar han sad lænet over Barnevognen og „spillede paa Læbe“ med den mindste eller smuttede bag ved et Træ og hjalp lille Bror i Nodens Stund.

Maaske beroede det paa, at han forrethede sin Barnepigetjeneste som var det den naturligste Sag af Verden.

Maaske hang det sammen med en Søndag Eftermiddag i Begyndelsen af Aaret, da Familiens Stuepige havde fri, og Far og Mor havde taget et halvt Dusin af de andre Søkende med i Cirkus til Børneforestilling. Hvem kan vide?

Vi var gaaet ad Indianerstien ind i deres Have, d. v. s. en strengt ulovlig Vej gennem Bryggersvinduet op gennem den lave Skorsten, over Brænderhustaget, ned paa en Drivhusrude og balanceret den aller mest forbudte Vej paa en decimeterbred tyve Meter lang Vinduesliste, hvor det mindste Fejltrin foraarsagede en Klirren som af tynd Is, videre over Planken, der saa vidt jeg husker aldrig var nytjæret paa noget andet Sted, end lige der, hvor man skulde over i Mørket.

Med Mokasinerne i hinandens Spor havde vi sneget os frem over Sneen under Æbletræerne og stod og raadslog om vi skulde balde en Snebold i det oplyste Vindue eller ej.

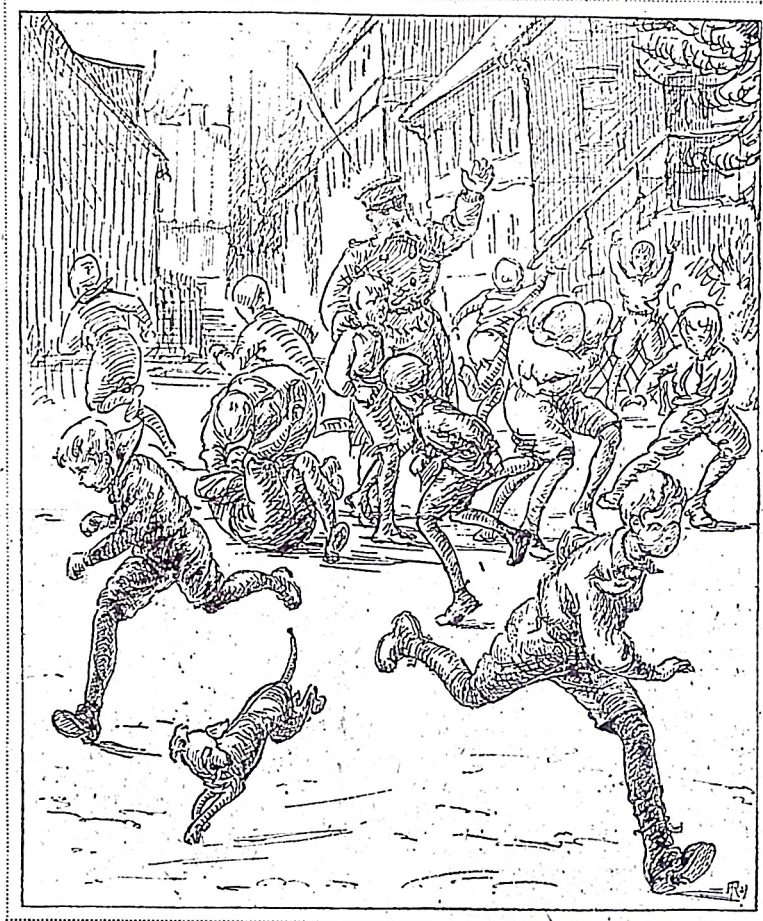
Vi var imidlertid ikke sikre paa om Viktors Kæmpe til Far var hjemme, saa Fløjten maatte gøre Tjeneste i Stedet.

Vi saa hvorledes Viktor løftede Hovedet og spejlede sig selv i Ruden, hvor han vinkede med Haanden paa den Maade, der betyder hej! eller noget lignende og hvorledes han saa ud til at hviske: Tys-tys!

Derpaa forsvandt han, for som vi troede, at komme og sammen med os andre at gøre Egnen usikker for gamle Retvoll, Politibetjenten, der spankulerede sin ensomme Gang paa Gaden udenfor.

Thi det var nemlig vores Hensigt, og vi vidste at Viktor havde en Sejlgarnssnor tilstrækkelig lang til at binde i Pakken for at drille den Gamle — det urgamle Paafund, hvor man ligger skjult bag Hækken og rykker Pakken til sig, netop som Ofret bøjer sig for at tage sit Fund op.

Saa snart han kom ud af Døren styrtede vi over ham bare for at vaske ham i den nyfaldne Sne. Men han dunkede den forreste med noget haardt han havde i Haanden, og da jeg tilfældigvis

stod forrest, blev jeg snart klar over, at det var Koksskuffen, han slog med.

„Kommer du ikke ud?“

„Nej, de andre er i Cirkus og Leth har fri i Dag. Og nu skal der lægges i Kakkellovnen i Sovekammeret og i Fars Stue, og jeg kan jo da heller ikke gaa fra Børnene.“

„Naar skal du i Cirkus?“

„Aah, naar jeg bliver stor!“

Det sagde han paa en Maade, som fik os til at skamme os.

At tænke sig, at han ikke maatte gaa i Cirkus, skønt han aldrig havde været der før, og alligevel ikke var arig som en Hveps, men tværtimod lod som om det ikke passede for en tolv-aars Dreng, som allerede Aftenen før havde læst sine Lektier, og som ikke havde gjort den mindste Skarnsstrøg de sidste otteogfyrrer Timer.

Saadanne hjerteløse Forældre fandtes sikkert ikke i hele Kristenheden!

Saadan tænkte vi alle for os selv, og Wille gav vores Tanker Udtryk i Ord, da han stak begge Næverne i Frakkelommerne og udbrod:

„Skændigt! Pokkers skændigt!“

„Hvilket?“ spurgte Viktor, hvis Tanker som sædvanlig løb sin egen, for os uadgründelige Bane.

„Ingening! Nu fylder vi Kulkassen for dig.“

„Den er fin. Men gør det sagte, at I ikke vækker Børnene!“

En saa fredelig Søndageftermiddag havde gamle Retvoll ikke haft i lang Tid, og underlig nok fik han være i Fred hele Aftenen.

Vi hængte i af alle Kræfter for efter endt Hvert at sidde alle sammen og fortælle Historier og mere os med forskelligt.

Døren til Entreen og Barnekammeret stod halvaabne saa at store Bror kunde høre, hvis de smaa skulde vaag-

ne. Wille var galere end nogensinde. Det var nøjagtig som vidste vi, hvorfor. Skønt det gjorde vi slet ikke; men jeg husker, hvor Willes graa Øjne blev mørkere, samtidig med, at jeg følte noget underligt i mig, hver Gang Wille brast ud i sin stille Latter.

Pludselig blev Wille stille som en Mus og lyttede ind til Børnekammeret, hvor man hørte Viktor visse den lille i Søvn i en Tone, som ellers andre Drenge vilde have grint af. Han gjorde et ynkeligt Forsøg paa at se ligegyldigt ud, men det lykkedes ikke. Maaske var det gaadt godt, hvis han ikke tilfældigvis havde set paa en af Kammeraterne.

„Nu skal Stumpen sove“, lod det inde fra Huset, „sov nu pænt, Vikke sidder hos Stumpen —“

„Josses, Drenge! Han har glemt at lægge i Kakkelloven“, skreg Wille, rev Langet til Trækassen, op med et Bulder, saa jeg og en til for sammen, og stillede sig med en Næve paa hver Kant.

„Pas paa!“ hvædede han og gav sig til at lange det ene Stykke Træ op efter det andet.

Naar han dykkede ned og begyndte at lange som almindelige dødelige, saa jeg hvorledes han med Kejten tørrede sig over Næsen, der glinsede af Væde. Altsaa kunde jeg med god Samvittighed anvende mit Lommelortklæde, hvor det behøvedes, i dette Tilfælde noget Nord for det sædvanlige Sted.

Vi havde en Dumrian iblandt os — ja, vi var forresten ingen Lys nogle af os — og som sædvanligvis kaldtes „Peter“, for Dummeper, søh han først var døbt, var for besværligt at sige til dagligt Brug. Han klarede Sagen for os, da han saa Wille paa Benene igen.

„Tuder du Wille“, spurgte han uskyldigt.

Det Kraftord han fik til Svar, gav Luft for det vi sad og tænkte paa. „Hold Kæft!“

Ja, jeg er næsten sikker paa, at det var den Aften som gjorde at Viktor stod som i en Klasse for sig.

Vi troede, at have Grund til at beklage ham, men det var der ikke, thi han var lige saa glad og livlig som alle andre, og en Drenge, der er til at beklage ser forresten helt anderledes ud. Vi folte noget ubeskriveligt inden i os, naar han var allermest tosset; og havde nogen Sorg ramt ham, vilde sikkert alle Kammeraterne have grædt om Kap i hinandens Paasyn, ikke hemmeligt bag Lommelortklædet, eller under Dynen om Aftenen, men ærligt og åbent. Det sidste er maaske ikke helt sikkert, men vi folte det imidlertid snæledes.

Omsider oprandt Paaskeferien med alle dens Lejer, Baal paa Højene og sammensyede Grøntkoner paa Torvet og lignende, en Ferie herligere end de andre, inden Terminkaraktererne ind-

stiftedes og forplumrede dens Glæde, hvis Studesamvittighed maaske var lidt betændt. For slet ikke at tale om Versene paa Eggene og de utallige Mængder man kunde og fik Lov til at proppe i sig — Æg naturligvis, ikke Vers.

Viktor, Wille, Peter og jeg lagde Raad paa Hjemvejen Skærtorsdag om, hvad vi skulde hitte paa af Lejer, som ikke var af den sædvanlige Slags, langt fra! Nej, vi skulde nok sy sammen mindst to Grøntkoner hver, og fylde Krudt i mindst fem Stykker Ved, der skulde bruges til Baalet paa Højen, netop naar der var flest Damer til Stedet. Bare Krudtet ikke var for gammelt, som „obmanden“ havde givet os for vore mojsommeligt sammensparede Skilinger, eller havde taget Skade af at ligge gemt i et Rottehus i Bryggersmuren. „Jeg har lovet ikke at nævne“ hvem det var, der kom med Forslaget. Men vedkommende havde hørt det en Gang

paa en Sejltur, da Onklerne talte frit ud af Posén uden at tænke paa den Stump, der sad der saa vigtig og holdt i Rorpinden og som ogsaa havde Øre, skønt han saa ud til kun at bruge Øjnene.

At Forslaget imidlertid, hvor gammelt det var, vandt alles Bifald var uden for al Tvivl.

Det gjaldt bare om at skaffe Grejerne — Æg og Saft. Naa, Eggene, tre pr. Mand, var jo let nok, men værre var det med Saften. Lodtrækningen skulde afgøre, hvem der skulde skaffe det, og Løddet faldt paa mig, hvorfor jeg, da, da jeg kom hjem, gik ind til Mor og fortalte en lille Historie om, at Vikke, Wille og jeg og nogle andre skulde paa en Tur og om jeg ikke kunde faa lidt Saft med o. s. v.

For yderligere at virke overbevisende tog jeg min Botaniserkasse frem og saa saa bonlig og bedende paa hende.

Mit Hvert lykkedes over al Forventning. Jeg fik en hel Halvflaske mørkerød Ribssaft. At der var Muk paa Saften gjorde ingenting — nu. Den skulde ikke bruges som sædvanlig, og

Mugsvampene vilde kun forhøje Virkningen.

Bag Lysthuset i Wiktors Have endte „Turen“ foreløbig. Dér blæste vi Blommen ud af Eggene, fyldte Saft i og lukkede Hullerne igen med gamle, ustemplede 12-øres Frimærker og begav os derefter ud i Verden med Granaterne i Lommerne, spejdende efter den allermindste lille Anledning til Slagsmaal.

En saadan behøver man jo ikke at søge længe efter, allermindst paa en almindelig Fridag. I Løbet af kort Tid var Slaget i Gang med Victor i Spidsen. Vi kunde knap kende ham igen, saadan for han frem.

Han var i et Lune, som hverken Far eller Mor kunde forklare.

En af Modstanderne gav Peter et Spark, som ramte udenpaa Frakkelommen, i hvilken Haanden befandt sig, omt fattende om et Æg.

Peter stak i et Hyl og trak Haanden op, som dryppede af „Blod“, og i samme Øjeblik sad der et Æg midt i Panden paa Misdæderen. „Hvem der kastede Ægget har jeg lovet ikke at sige“, og det kan jo ogsaa være ligegyldigt.

Virkningen overgik imidlertid alle Forventninger.

Sikken et Røre der blev blandt de omstaaende. To Drenge med Blodet sivende ud af Hovedet!

„De slaas med Kniv!“

„Politil Politil!“

Da mine tre Æg allerede var anvendt, og da jeg saa Wille styrte af Sted med sine modige femten Knobs Fart, og da desuden Politiet ansaa for et afslut utiltrækkende Selskab baade den Gang og ellers, foranstaltede selv jeg et saakaldt strategisk Tilhægetog og saa senere Wille.

Vi lo saa Taarerne trillede ned ad Kinderne, men Lystigheden fik en brat Ende.

Vi saa en Skare komme, dragende, og i Midten en Politibetjent med blodigt Ansigt, fæl at skue. Men hvad værre var — i den ene Næve slæbende Peter ved Frakkekraven, den anden havde et solidt Greb om Nakken paa Victor.

Jeg vil ikke prøve paa at skildre, hvorledes vi folte os til Møde, og jeg lægger et Barmhjertighedens Slør over, hvorledes vi tilbragte den Skærtorsdagsaften, hver paa sit Sted. At vi imidlertid hver havde en ældre myndig Person til Selskab (og han var stærk og udholdende) bidrog aldeles ikke til at forhøje Helligdagstemningen. Vi sang alle i høje Toner, men hverken Lov eller Pris, det kan jeg forsikre.

Min Stuearrest sluttede først inden Paaskedag, da jeg med om Bagdel og det deraf følgende faste Fortsæt om at blive et bedre Menneske, stodte paa Wille bag Træskuret.

„Naa?“

„Aahja!“
 „Peter?“
 „I Kirke med sin Mor.“
 „Og Wiktor?“
 „Ved det ikke, har ikke set ham siden.“

Vel turde vi smutte over Plankeværket og liste os hen til Lysthuset. Men at nærme sig Kæmpens Hule — Nej!

Vi maatte altsaa vente til nogen kom ud, i heldigste Tilfælde Wiktor selv.

Solen bagede godt mod Lysthuset, hvor vi stod. Der stod en lille Bænk, men vi syntes den saa saa nymalet ud, skønt ingen Pensel havde rørt den i de sidste ti Aar, og vi var saa bange for vores Bukser.

Tænk, hvor morsomt vi kunde have haft det, hvis ikke Sejlsportsonkjerne havde være saa aabenmundede. At tænke sig, at der gaves gamle Folk, der var saa ufornuftige! Det var som da en Dræng skrev en Stil om Stridighederne mellem Gustav Vasas Sonner og sluttede Yrket med den ganske rigtige Bemærkning: Saaledes gaar det,

naar Forældre giver deres Born Her-tugdømmer.

Omsider lykkedes det os ved Fløjten at hidkalde hans ældste Søster, der var ganske forgrædt.

„Vicke har faaet Klo tre Dage i Træk,“ snøftede hun. „Han ligger i Sengen, og det er saa rædsomt at høre Vicke skrike uafbrudt. Rektor var hjemme i Gaar og talte om, at Politiet havde anmeldt Vicke, og at han sikkert vilde blive vist bort fra Skolen. Det er forfærdelig Synd for Wickel!“

Der er ikke meget mere at fortælle. Den Gang fandtes der saadanne Skolemænd som Rektoren. Gudske lov er den Slags forsvundet nu tildags. Men jeg gad vide, om den Slags Forældre blot tilhører Fortiden. Gid saa var!

Thi jeg ønsker ikke, at den raske Spillemager af en Dræng skal gaa rundt med noget som blot lignede det, der sad i Halsen paa Wille og mig, da vi musestille laa paa Højen i Solskinnel, og endnu mindre at en afholdt Kammerat, der første Gang i sit Liv kom-

mer uheldig af Sted, skal sendes til Søs i en Alder af kun tretten Aar.

Sligt knækker et ungt Drengesind, og naar Tiden, som jo læger saa mange Saar, har dannet Ar, er Huden ofte saa sejt, at det kunne, der findes undet det, aldrig ses.

Jeg forstaar godt nok, hvorfor nuværende Kommandør i en Marine paa den anden Side Atlanten, Don Viktor X aldrig har ladet høre fra sig. Men jeg forstaar ogsaa tilfulde, hvorfor samme Kommandør er blevet udnævnt til Chef for Søkrigsskolen, og endnu bedre forstaar jeg, hvorfor han er for-gudet af Kadetterne.

Om nogle Dyrenavne og deres Oprindelse.

Ligesom Talen ikke er Barnet medfødt, saaledes maa vi ogsaa antage, at Sproget ikke har været Menneskeslægten medfødt. Mennesket har selv skabt det. De enkelte Ord er blevet til efterhaanden, som der blev Brug for dem. Naar Menneskene blev stillet overfor nye Fænomener, maatte det finde Ord for disse.

Naturligvis har det været meget sværere for Slægten at skabe et Sprog, end det er for os at tilægge os et Sprog, der i Forvejen findes (jvf. Barnet, der lærer at tale). Og vi kan antage, at Sproget i de første Tider har betjent sig af Lyde, som vi næppe vilde anse for værdige til at kaldes Ord.

Nedenfor skal vi betragte nogle Dyrenavne, opstaaede ved Efterligning af de Lyde, de paa-gældende Dyr frembringer.

I alle Sprog findes der en Del Ord, som ved deres Lyd karakteriserer det, de er Benævnelse for; saadanne Ord kaldes lydmalende

eller med et græsk Ord onomatopoeitica.

Paa Dansk har vi mange af den Slags lydmalende Ord. Vi nævner blot Ord som: risle, suse, bruse, hvisle, hvine, sive, pippe, kurre. Og en Del Udbrud: Klask! Bang! og flere.

Barnets første Ord er lydefterlignende. Det kalder en Hund: Vov-Vov, en Kat: Miauv, en And: Rap.

I Analogi hermed er en Mængde Dyre-navnlig Fuglenavne lydmalende. Kragen har faaet sit Navn efter den Lyd, den udstøder: Kra-kra. Den hedder paa Svensk: Kråka, Tysk: Krähe, Hollandsk: Kraai, Engelsk: crow.

Gøgen (Kukkeren) hedder paa Tysk: Kuckuck, Engelsk: cuckoo, Hollandsk: Koekkoek, Fransk: coucou.

Ugle minder ogsaa om denne Fugls Skrig. Svensk: Uf, Tysk: Uhu, Fransk: hibou, Latin: bubo.

Ordet Vibe er jo ganske det

samme som den Lyd, Fuglen frembringer (Smlg: Ryle). Tysk: Kiebitz, Hollandsk: Kiewit, Engelsk: peewit.

Andre Fuglenavne er: Bogfinke (Engelsk: pink-finch), Stillide og Musvit.

Ogsaa Pattedyr kan have lydmalende Navne, som Katten, der i malajiske Dialekter kaldes: maó, naó, máo, maóv o. s. v.

Ordet Hingst staar sikkert i Forbindelse med vrinske.

En Abe paa Sumatra hedder paa Grund af sit Skrig: gijak-gijak.

Af Insekterne er „Cikade“ i høj Grad lydmalende; bedre endnu er maaske det tyske Ord for dette Insekt: Zirpe.

— At der endnu den Dag i Dag dannes lydmalende Ord der faar Borgerret i Sproget, bærer talrige Ord Vidne om. Hvad mener I om: at baldre eller smadre en Rude.

Aage Jørgensen.

Nordiske Idrætslege 1921.

Dansk Idrætsforbund er Hovedforeningen for de fleste Idrætsklubber her i Landet; det skiftedes i 1896 og kan derfor i Aar fejre 25 Aars Jubilæum, og i den Anledning afholdes der en Række Idrætslege. I Februar Maaned stod Fægtning, Brydning, Boksning og Gymnastik paa Programmet, og til Sommer afholdes et Stævne i alle Friluftsidræterne: Atletik, Fodbold, Svømning osv. Den store Interesse samler sig om Gymnastikken, hvori Opvisninger fandt Sted i den store Sal i Idrætshuset, der 3 Aftener i Træk fyldtes af en imponerende Skare Tilskuere, blandt hvilke var Kongen, Dronningen og Kronprinsen, Kongen og Dronningen endog 2 Aftener. Her havde man Lejlighed til at beundre elegante Reck- og Barreøvelser, flotte Flik-Flak og Saltomotaler, fiks og let Pige-gymnastik i Poul-Petersensk Stil og ruske Drengehold. Men mest Interesse vakte to Hold, hvoraf det ene bestod af kvindelige Studenter, ledet af cand. mag., Froken Bertram, og det andet var et Mandshold fra Gymnastikskolen i Ollerup, under Niels Buchs Ledelse. Froken Bertram har formet sit eget System af Øvelser, der paa en Gang er meget kraftige og overordentlig smukke og udpræget kvindelige; der er ingen Tvivl om, at her er vist den rette Vej frem for Kvindegymnastikken, der i alt for mange Aar kun har været en mildere Form af Mandsgymnastikken. — Niels Buch tog ogsaa Tilskuerne med Storm. Og med Rette. Intet dansk Hold har overtruffet dette udvalgte Hold af Landbogygnaster med Hensyn til Herredomme over Bevægelsen, Styrke og Smidighed. — Behændighedsøvelserne var en Hvirvel af Flyvespring og Saltomotaler. Holdet viste ogsaa den saakaldte primitive Gymnastik, der i Virkeligheden er alt andet end primitiv og staar Sygegymnastikken nær. Mange af Øvelserne maa det bestemt fraraades at bruge i Skolerne; adskillige er ogsaa meget uskonne, men Holdet havde et Arbejds-tempo, som det ikke var nogen Skade til at faa ind i vore Gymnastiksale, hvor det især i Skolerne drives altfor meget. Ikke sandt, Drengene?

Spejdersang.

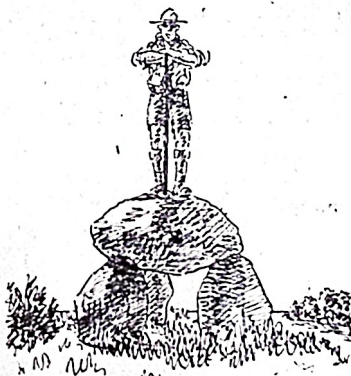
Mell.: *Snart er Natten svunden —*

*Spejder, du skal ære
Folk og Fædreland.
Du skal hjælpsom være,
gavne hvor du kan.
Du som Dreng skal lære,
at en Gang som Mand
skal du fremad bære
dine Fædres Land.*

*Du skal øve Øje,
Aand saavel som Haand.
Lad dig ikke nøje
med en Trældomsaand.
Spejder du skal være
ung og glad og stærk
og de gamle lære
Tro paa Ungdomsværk.*

*Spejder du skal kæmpe
Reltens —, Frihedskrig,
Far ej frem med Læmpe
imod Løgn og Svig.
Husk, at er du liden,
daadrig var din Æt.
Stil dig midt i Striden,
— det er Ungdoms Ret!*

Aage Jørgensen:

Tegning af N. G. Jørgensen.

Uden for Danmarks Grænser!

I „Ved Lejrbaalet“ læses:

Da vi alle trænger til at faa uvidet Horisonten, har jeg stadig søgt at faa Forbindelser i Udlandet, og har nu sidst henvendt mig til Spejderne i Polen, Estland og Letland for at faa indledet Korrespondance, men da der jo tillige udover Fællesskabet i Spejdersport skulde være andre Berøringspunkter, har jeg foreslaaet Frimærkesamlere, der ønskede at bytte Frimærker at sætte sig i Forbindelse med danske Spejdere, og jeg har allerede fra Polen faaet Henvendelser fra flere. Altsaa — hvem ønsker at komme i Korrespondance med en polsk Spejder (vist helst paa fransk!) thi behager Lysthavende at melde sig til mig.

En polsk — og forresten ogsaa en østerrigsk — Spejder har bedt mig om at sende danske Frimærker „en masse“, de vil da forhandle dem til Fordel for Troppen. En Idé, der fremstilles til Efterfølgelse.

Min Beretning om Spejderne i Danmark vil blive offentliggjort i det polske Spejderblad „Harczer“, men man beder mig ogsaa om Fotografier, og derfor vil jeg gerne anmode Amatørerne om Hjælp, vi kan vel da gøre Regning paa Gen-gæld.

Jeg har allerede lært, at „være beredt“ paa lettisk hedder „Eti morhs“ og paa polsk „czmvej“.

Aarhus, Kystvejen 23.

Carl Wagner.

„....I am collecting stamps, coins and post-cards!“

Lourein,
Trav. Alvais,
Catalois, 19,
Oporto,
Portugal.

„A Fermin should like to correspond with patrolleaders in Denmark.
Nieuwe Havenstr. 36.
The Hague (Holland).“

LØVETROPPE

(4de Frbrg. Trop.)

For Lovetroppen har Vintermaanederne været en ualmindelig travl Tid. Den 17. Oktober f. A. paabegyndtes Opførelsen af vort Tropskhus „Lovehulen“. Parolen lod: vi skal være færdige til Foraaret. Allerede 6te Februar d. A. laa vi første Gang derude ved Fortunen i vort eget Hus. Vi Kammerater var stolte og glade over vort Værk; hvor sov vi dejligt under eget Tag.

Vi vil aldrig glemme denne Vinter, hvor Hammerslagene droned, Savbladet hvinede, saa det gav Genlyd i Skoven til vor Sang og Flojt.

Nu mangler vi kun den ydre Udsmykning og lidt Maling og saa at hente Kojerne fra Orlogsværftet.

Patuljefører.

Skovmand.

Bestyrelsen har vedtaget nedenstående Bestemmelser for et nyt Skovmandsmærke

Spejderen skal:

1) kende Bøg, Eg (disse 2 baade Sommer og Vinter, og af de følgende, de, der findes i Omegnens Skove), Ask, Ahorn, Lind, El, Elm, Birk, Pil, Tjørn, Ron, Hassel, Hyld, Gran, Lærk, Fyr og Ene.

2) have Kendskab til Skovene i Omegnen, kunne Navnene paa Skovene i 3 Miles Omkreds, og i de eller den Skov, hvor Troppen særlig færdes, desuden vide, hvor Skovrider, Skovfogeder og Skovløbere bor, og kunne Navnene paa det vigtigste Veje. Kunne Skovens Ordensregler udenad.

3) vide, at der skoves i Skoven om Vinteren, og at der da udsorteres Gavntræ, der bl. a. benyttes til Indpakning af alt det danske Smør.

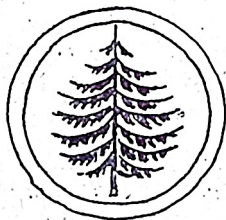
4) kende Snitgavn, Klov, Knippel og Kvas.

5) vide, at Skovens Træer fremkommer ved Kultur (plantes eller saas).

6) have Kendskab til Lov og Kvistes Betydning for Træernes Trivsel; kende Muld og Mor.

7) kunne fælde et Træ og plante en Skovplante.

Mærkets Navn er Skovmand.

Træning til Skovmandsmærket.

1) Troppens tørste Skovmand samler og presser Kviste med Blade (evtl. med Blomster og Fro) af de omtalte Træer og opklæber dem paa et stort, hvidt Stykke Pap, der ophænges i Tropslokalet (Naaletræerne kan ikke presses og opklæbes). Først lærer Spejderne Træerne at kende efter denne Tavle; senere maa han selv se at finde dem ude i Skoven. Kendemærkerne paa alle disse Træer læres i Skolen. —

2) Gennemkryds Skovene til Fods (en Skovmand bruger sine Ben). Opklæb i Tropslokalet et Kort over Skovene (efter Generalstabens eller en „Førers“ Kort).

3—7) Læres altsammen ude i Skoven hos den Skovmand, I har henvendt jer til. Thi det første, I skal gøre, er at gaa til Skovrideren eller Skovfogeden i den Skov, hvor I plejer at holde Øvelse, og bede ham hjælpe jer med at lære disse Ting.

Pas paa at I ikke bliver for teoretiske, saaledes at I kun kan det, om jeg saa maa sige, „efter Bogen“, men slet ikke kender Tingene ude i Sko-

ven. — Derfor bør Eksaminationen altid foregaa i Skoven.

Til Slut vil jeg anbefale, Tropperne, at de i deres Lokaler ophænger smukke Billeder fra Omegnens Skove. I maa ogsaa søge at faa skovinteresserede Folk (jeres Lærer) til i Tropslokalet at holde Foredrag om de samme Skove, deres Historie, særlig smukke Træer og Bevoksninger Dyre- og Fuglelivet (Natursporing), Træets Anvendelse el. lign. Tropperne (især de københavnske) bør anskaffe Fleurons „Kalv og Dyrehaven“ Sigward Werners „Billeder fra Dyrehaven“, de forskellige Førere og lignende Bøger.

Carl Syrach Larsen.

Elektrikermærket:

Under Henvisning til Elektrikerprovens Punkt 1, (Spejdersport No. 1, 2. Aarg.) bedes bemærket:

at det er alle med Undtagelse af Fagfolk forbudt at forandre eller at foretage Reparationer paa de elektriske Anlæg — specielt gores opmærksom paa den ved Højspænding — og Vekselstrømsanlæg forbundne Fare.

Den i Punkt 1 omtalte „Fejlfinding“ siger kun til alm. Fornyelse af Sikringer, mindre Reparationer af Stikpropper, Bordlampefatninger og andre lignende ikke under Spænding værende Genstande.

For imidlertid at forebygge enhver Fare foreslaas det, hvor man ikke har en Fagmand til at intruere, og til at afholde Proven, kun at lade Punkt 1 omfatte Svagstrømsanlæg.

Paa Kamelryg gennem Wahabitternes Land.

Af Barclay Raunkjær.

Bearbejdet ved Klaus Vedel.

REKORD 127.125

(Fortsat.)

Bereidah.

Aldrig saa snart er det lille Selskab kommet gennem Porten, for de i største Hast fores oyer et Torv og ad et Par snævre Gyder, til en klodset Dør, hvor Kamelerne hurtigst muligt bliver befriede for deres Byrder, og medens baade Byrder, Mennesker og Kameler praktiseres ind gennem Døren, splitter Emirens Folk med Stokkeslag en Flok sammenløbne Tilskuere. Døren stænges omhyggeligt.

Rummet indenfor virker ganske mørkt efter det skarpe Sollys. Der er Støv til Anklerne, og Luften er tung af Støv og gammel Baalrøg. Der er et Par Lyshuller ca. 6 Meter oppe under Taget, men der er kun den ene Dør og en Trappe, der fører op til et Galleri omgivet af en 4½ m høj Lermur. En nydelig Rottefælde. Ud kan de ikke komme, og alt i Rummet kan iagttages fra Galleriet.

„Nu er vi i Nedjo, Ali; kan du se, jeg kunde komme til Bereidah, naar jeg vilde det. Er du ikke ogsaa glad over, at vi er kommet saa vidt?“ siger Raunkjær, og Ali svarer „Yes, Sir!“ Men han er slet ikke glad. Abdul Aziz er bleven ført til Emiren af to karabinbevæbnede Mænd, og Ali har lige hviskende faaet betroet, at Folk fra Byen havde været ude for at slaa dem ihjel, da de hørte om denne „Nasrani“, og at det kun i sidste Øjeblik blev forhindret af Emiren, der havde hørt, at de rejste under Mobarehs Beskyttelse med Breve til Nedjd's Fyrster, og som derfor ikke turde lade det ske. Ali er ganske slov af Frygt og Fortvivlelse, saa Raunkjær maa sætte

Mod i ham. Han sidder sammensunken i et Hjørne, og ved Væggen sidder en skummel og lurende Araber af Emirens Folk med en Karabin. Det er Fahad. Han har sort Aba og gul Keffiyeh, og hans Øjenbryn og Øjenhaar er svætede. Ingen siger noget, Fluernes Summen under Loftet stiger og falder, mens en Solplet gennem et Lyshul vandreren over Væggen.

Stilheden afbrydes af et Par rasende Fanatikere, der forsøger at bryde ind gennem Døren, saa Fahad maa gaa ud og prygle dem bort.

Abdul Aziz kommer tilbage klynkende og nedbojet, og han kaster sig hulkende mod Ansigtet i Støvet. Emirens Mollah (Sekretær) M'barch kommer kort efter. Misbilligelse staar skrevet paa hans — iøvrigt ikke uttaltende — Ansigt; han bærer en solvbroderet Aba og persisk Krumsabel, og han hilser hofligt paa Raunkjær, snerrer nogle Ordre til Emirens Mænd og befaler Ali at følge med. Saa forslættes Idyllen med den tavse Fahad og den hulkende Abdul Aziz.

Nu gælder det at holde Ørene stive og bevare Frækheden — bare Ali kan klare den!

Han ser rolig og alvorlig ud, da Molahen kommer med ham igen, og nu er det Raunkjærs Tur. Sammen med Molahen og Ali tæt indesluttet i en Kreds af bevæbnede

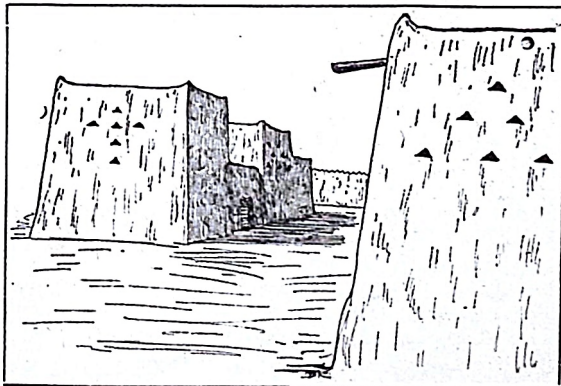
Mænd, medens andre spreder de sammenstimmende nysgerrige, fores han hen til Torvet, hvor Seraiet ligger lige overfor Fortet. En hvidklædt Negerslave aabner Døren, og gennem en halvmørk Gang kommer de ind i Emirens Audienssal — et stort halvmørkt Rum,

hvis Gulv er dækket med Maatter og Tapper. Langs Væggene staar eller sidder Emirens Mænd, selv sidder han i Rummets fjerneste Ende støttet til nogle Puder, og foran ham brænder et Baal, hvorved en Negerslave laver Kaffe.

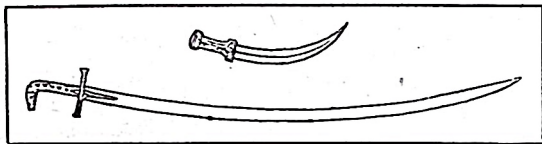
Der udveksles Hilsener, og Raunkjær og Ali tager Plads ved Emirens Side.

Emiren — Fahad Ibu Ma'amr er ganske ualmindelig hæslig. Han har sort krollet Haar, der falder som Puddelhaar, det ene Øje er blindt, og det andet skuler usædvanlig ondskabsfuldt. Læberne er tykke og opsvulmede, Ansigtet er fedt og lasket, og Fingrene er ganske som bayerske Polser. De polseformede Fingre leger med de store gule Glasperler i en Rosenkrans. Han har sort noget blaat i det blinde Øje, idet han vender det seende brune Hundedøje mod sin Gæst og med hængende Underlæbe arrig og savlende begynder et ondskabsfuldt Krydsforhør: „Hvem er du?“ „Hvor kommer du fra?“ „Hvorfor kommer du til Nedjo?“ „Har du Bøger?“ „Er du Inglesier?“ „Kender du Valien i Basrah?“ „Tager du Fotografier?“ „Er du Læge?“ „Tager du Sten og Planter fra Landet?“ „Hvad skal du hos Ibu Sa'ud?“ „Har du været et Sted i Kasun, hvor der findes Guld?“ „Skriver du noget op i Bøger?“ „Hvorlænge var du hos Mobarek?“ „Hvordan kan du vove at komme til Beridah?“ „Ingen Vantro kommer her?“ „Hvem har sendt dig?“ o. s. v. o. s. v.

Han bliver længe ved og vender og drejer Spørgsmaalene, men det lykkes ikke at fange den ildesete Gæst i nogen Selvmødsigelse, og han faar ikke mere

Øst- og centralarabiske Hustyper

Centralarabiske Vaaben.

Sværd og Dolk (Khandjar) af persisk Type.

at vide, end der staar i Mobarehs korte Anbefalingsskrivelse Saa taler han om andre Ting og spørger om Rejseplanen. Da han hører, at Raunkjær vil til Aneizah og Riadh og videre til Kasa, bliver han vred og siger, at det tillader han ikke. Raunkjær maa vende tilbage ad samme Vej til Kuwait. Raunkjær svarer, at han maa selv om, om han vil gøre sig Uvenner med Mobareh og Ibu Sahud, og viser ham Brevene til Riadh. Saa spørger han om Breve til Amizah, og da han hører, at Raunkjær ingen har, siger han, at han vil give ham et med, men saa maa han blive, til han faar at vide, om Emiren der vil tage imod ham. Raunkjær — der lugter Lunten — svarer, at det gør ikke noget, han kan godt ride udenom Byen.

Under alt det har Negeren først skænket Kaffe og siden The i de smaa hunkeløse Kopper, og medens der saaledes afvekslende drikkes Kaffe og The, fortsættes Samtalen: om Krigen i Tripolis, om Bagdad o. s. v., og Ali faar nogle gamle Numre af en arabisk Avis fra Konstantinopel, som Emiren abonnerer paa og faar Medinah, der ligger 18 Dagsrejser borte.

Paa et Tegn fra Emiren fører Fahad pludselig de to Fremmede gennem en mørk Gang, og ad en skummel Trappe, hvor de maa samle sig frem, kommer de op paa det flade Tag, hvor de træffer Abdul Aziz og et Maaltid anrettet paa en stor Kobberbakke. En sort Slave holder Fluerne borte med en stor Vifte af Palmeblade, og mens de vasker Hænderne i et Kobberbækken, bliver der baaret en Skaal frem med Gleece og Leben og Bunker af flade Brød lagt ved Siden af.

Raunkjær og Ali tøver med at begynde Maaltidet, da de først vil se, hvem der skal spise med. Det bliver naabenhart forstaaet, thi et Par af Emirens Mænd giver sig til at spise, og de indtager saa deres Maaltid, mens Eftermiddagssolen skinner gyldent over Tagene.

store Stykker dampende Faarekod, der lugter ramt og vammelt. Og Maaltidet foregaar saaledes, at man jager den højre Haand ned i Groden, dypper sin Haandfuld ned i Skaalen med Gleece og ruller den — stadigt i højre Haand alene — til en glinsende ofte lidt sortsmudset Kugle, som saa puttes i Munden. Kødet rives i Stykker derved, at flere paa een Gang hugger et Par Fingre ned i det og trækker til, saa hver faar sit Stykke, og Resten bliver liggende. Og under hele Maaltidet drikker man Leben dertil.

Da Maaltidet er endt, vasker de ved en Slaves Hjælp Ansigt og Hænder, og saa fører Fahad dem bort — det vil sige, de gaar foran, og han siger dem, naar de skal dreje — hen over nogle Tage, ad snævre Trapper og mørke Gange, til de kommer ud saa Skridt fra deres „Kvartier“, hvor de derefter inde-spærres til at tænke over, hvad alt dette skal blive til.

Da Fahad og Emirens Mænd en Stund forsvinder til Bon, benytter Raunkjær Lejligheden til at smutte op paa Galleriet, der er tomt, videre ud paa et fladt Tag og derfra ad en Trappe op til et højere Tag. Herfra kommer han dog hurtigt ned, da han hører Stemmer i

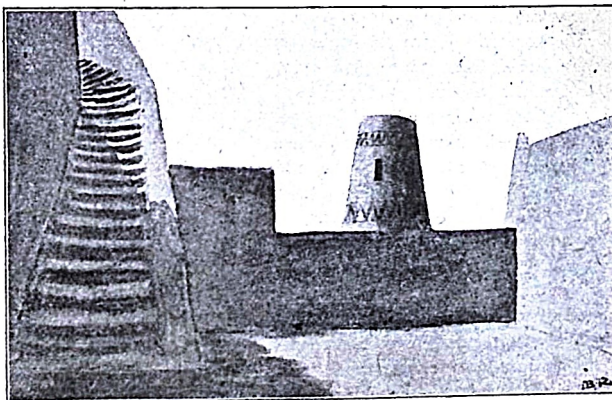
Gaden og ser Folk paa Nabotaget, men fra det lavere Tag lykkes det ham at nedridse et Par Skitser af Udsigten til en fingerbolformet Minaret, der løfter sig over de tilstødende Gaarde, og kommer ned igen, kort før Fahad kom-

mer tilbage.

Efter at have lagt sig til at sove, vækkes de henimod Midnat ved en voldsom Hamren paa Døren fra Gyden. Emirens Mollah, M'barch, kommer ind med nogle bevæbnede Mænd og faar fat paa Ali, der derefter meddeler Raunkjær, at M'barch er her for at spørge, om han medbringer nogen Gave til Emiren. Skont Raunkjær ingen Gave har med — efter Aftale med Mobarch, der betragter dem som sine og Ibu Sauds Gæster — maa han dog nu, da den ædle Ibu Ma'amr synes at have en anden Mening om den Sag, gøre gode Miner til slet Spil, og han svarer derfor, at han længe har glædet sig til at forære Emiren en Revolver med 200 Patroner, som han beder M'barch hente ved Solopgang. Og for at undgaa yderligere Afpresning tilføjer han, at hans Kikkert er bestemt til Emiren i Aneizah og Karabinen til Imamen i Riadh. Saa faar de endelig Nattero.

Næste Morgen bliver Revolveren hentet, men efter en halv Times Forløb kommer M'barch tilbage med den og siger, at Emiren har sagt, at det er en rigtig daarlig Revolver, og at et saa tarveligt Skydevaaben ikke er nogen værdig Gave til Emiren af Bereidah. Da Raunkjær hertil bemærker, at Emiren godt kan blive fri for den, da han selv har god Brug for den, fortsætter M'barch imidlertid sin Meddelelse med den Underretning, at en Rytter fra Aneizah har meddelt, at Emiren der ikke vil tillade et Besøg.

(Fortsættes.)

Hustag i Bereidah. Udsigt til fingerbolformet Minaret.

Ole Henrik

Ole Henrik var alene hjemme. Mor havde bedt ham passe godt paa Huset, medens hun var borte. Han maatte gerne gaa i Seng, naar han blev søvnig — men han skulde bare huske at lukke Dørene og slukke Lyset. Og saa skulde han lægge noget paa Kakkellovnen, at den ikke gik ud.

Ole Henrik var helt stolt over, at Huset var overladt ham for en Aften, og han lovede sig selv, at han ikke vilde gaa til Ro, før han havde afleveret det igen til Mor i god Behold.

Men det blev sværere at overholde dette gode Løfte, end han havde tænkt.

Klokken otte lød der en kendt Fløjten nede fra Gaden. Han vidste, hvad den betød. Det var William Scott, som vilde have ham med paa Skøjtebanen.

Først tænkte han paa at lade, som om han ikke hørte dennes Fløjten; men da den blev gentaget Gang paa Gang, gik han hen og aabnede Vinduet.

„Days med dig, gamle Dreng,“ raabte William op til ham. „Er du klar til at glide?“

„Nej — jeg tror ikke, jeg gaar med i Dag.“

„Hvad er nu det for noget? Hvorfor dog ikke?“

„Næ, jeg har ikke regnet mine Opgaver endnu!“ svarede Ole Henrik, skønt de laa skrevet ind og det hele i hans Rygsæk.

„Dem kan vi da nemt tjære ind i en Ruf! Jeg kan vist huske dem udenan! Er du alene hjemme?“

„Ja!“

„Den er fin! Saa entrer jeg op til dig! Stik ned og luk op!“

Ole Henrik lukkede Vinduet og var lidt efter paa Vej ned ad Trappen. Hvordan skulde han klare dem her? Han vilde ikke med i Aften! Men det var da for flovt at sige, at han havde lovet Mor at blive hjemme!

„Davs paa nærmere Haand!“

„Da' William!“

Uden at veksle videre Ord gik de to Dreng op i Værelset.

Ole Henriks Frimærkealbum laa opslaaet paa Bordet. Han var i Færd med at klistre et nyt Sæt ind.

„Hvørnaar kommer dine Forældre hjem?“

„Først sent i Nat.“

„Jamen ved du hvad — saa foreslaar jeg, at vi først tager hen paa Banen — den lukker jo Kl. 10 — og saa skal jeg nok gaa med hjem og give dig Opgaverne! Men nu lidt hurtigt — der er ikke meget Tid at spille!“

„Jamen — jeg har heller ikke læst Lektier!“

„Det er svært, saa du er blevet pligtopfyldende i Aften!“ smilte William. „Man skulde næsten tro, du var sat til at vogte Huset, at ingen skulde løbe med det!“

„Jamen det er akkurat ogsaa det, jeg er!“ røg det ud af Ole Henrik.

„Ja, jeg synes nok, jeg kunde lugte det! Tror du ikke ogsaa, jeg mange Gange er sat til at være Dørvogter? Men det kunde virkelig aldrig falde mig ind at blive hjemme af den Grund. Naar bare man ved, hvornaar de gamle kommer hjem, saa kan man jo blot rette sig derefter og komme en halv Times Tid før!“

Ole Henrik svarede ikke. Han gav sig til at klæbe Frimærker ind.

„Jeg har aldrig troet, at du var saadan en Mors Dreng, Ole Henrik!“ sagde William og tændte sig en Cigaret. „Naa — dig om det! Naar du er en Kryster, saa har du ogsaa bedre af at sidde inden Døre! God Fornøjelse!“

„Ja, Tak i lige Maade!“

Ole Henrik var blevet alvorlig. Han tumlede med en Mængde Tanker. Ogsaa efter at han havde fulgt William ned.

I Grunden var det vel nok lidt for samvittighedsfuldt af ham, ikke at turde gaa hjemmefra en Times Tid. Hvad i al Verden kunde der ske med Huset? Og det havde jo ikke i lange Tider været saa prægtigt Skøjtevejrs som netop i Aften.

Han gik ned i Stuen. Tændte Lyset og saa sig om. Ilden knitrede lunt og hyggeligt i Ovnen. Der var saamænd ingen Fare for, at den vilde gaa ud foreløbig.

Han lagde sig paa Knæ ved den. Aabnede Laagen og hev endnu en Skovl Koks paa.

I Tankerne var han allerede henne paa Skøjtebanen, hvor Kammeraterne fra Skolen fløj hen over Isen under Skrig og Latter.

Han gik igen op paa Værelset. Rodede rundt i Hjørneskabet for at finde Skøjterne frem.

Snart var han paa Vej ned ad Trappen.

Klokken slog 10 paa Kirkeuret. Skøjtebanens Buclamper slukkedes. Skrigende og hylende trængte Publikum hen mod Udgangen.

Ole Henrik kunde ikke faa den ene Skøjte af. Han satte sig paa en af de ru Træbænke og smækkede Benet op. Med Munden hev han Vapterne af og masede og baksede med den genstridige Tingest.

William stod og knagfrøs, med Hænderne i Lommen.

„Blir det snart til noget?“ snarrede han. Ude paa Vejen stod et Par Veninder og ventede paa ham.

„Du kan jo bare gaa, hvis du ikke gider vente!“ vrissede Ole Henrik, som blev mere og mere irriteret over Skøjten.

„Det kan jeg jo godt! Du er med andre Ord gnaven i Aften!

Og saa gik han.

Da lød der oppe fra Vejen en kraftig Klemten og Tuden.

Ole Henrik slap Skøjten og saa op.

En hurtig Hestetrampen gav Genlyd i de frosthaarde Veje.

„Sprøjterne! Sprøjterne!“ lød det rundt om. De faa Skøjteløbere, som endnu ikke havde forladt Banen, foer frem mod Udgangen.

Et Par Sekunder efter fløj Slukningstoget forbi. Børn og unge satte i Løb efter de raslende Vogne.

„Sprems til Skøjte!“ snerrede Ole Henrik og rev og sled paany i den. Endelig gav den sig — med Støvlehælen gik med i Løbet.

Da han naaede ud paa Vejen, var Sprøjterne allerede langt væk. Man hørte kun deres uhyggelige Klemten i det Fjerne.

Ole Henrik smed Skøjterne over Skulderen og benede op ad Vejen.

Hele den vestlige Himmel var rød. Som mægtige Flammer lyste det blafrende Skær. Rundt om ved Havelaager og Trappeopgange stod Smaagrupper og diskuterende. Ingen vidste, hvor det brændte, men alle gættede paa Sofievej.

Ole Henrik hørte det i Forbifarten og satte Tempoet op.

Den Tanke slog straks ned i ham, at det var hjemme hos For-

ældrene. Maaske Kakkellovnen var væltet... Maaske en halvslukket Tændstik havde antændt Gardiernerne.

...Tanker og Gisninger jog bebrejdende gennem Hjernen...

Han var en rar en til at være Dørvogter! Og ingen kunde komme ind i Lejligheden — han alene havde Nøglen.

Det røde Skær forsvandt lige saa pludselig som det var kommet. Og da Ole Henrik drejede om Hjørnet til Sofievej, løb han lige i Favnen paa William.

„Det er allerede slukket,“ lo han.

„Hvor var det?“ gispede Ole Henrik, forpustet efter det lange Løb.

„Henne hos Skrædder Mahn-quist!“

„Naa — gudskelov!“

„Du troede maaske det var hjemme hos jer?“

„Ja, man kunde jo aldrig vide!“

„Næ, naar man har ond Samvittighed,“ drillede William.

„Hold Mund,“ svarede Ole Henrik og løb videre.

Han blev ikke mange Minutter paa Brandstedet. Han havde ingen Ro paa sig. Han maatte hjem og se efter Kakkellovnen.

Da han naaede den hvide Villa, var han helt glad ved at se den lige der, mørk og uskadt, som han havde forladt den. Hans daarlige Samvittighed blev lettere; han standsede sit hurtige Løb. Hjertet begyndte at slaa hurtigere.

Men kun for en Stund.

Han stak Haanden ned i Bukselommen — Hjertet begyndte igen at hamre — han havde glemt Nøglen!

I Skyndingen før havde han ladet den ligge paa Bordet inde i Spisestuen.

I faa Spring stod han oppe ved Entrédøren, greb i Angst efter Messinghaandtaget. Døren var laaset. Sikkert og forsvarligt. Han prøvede mindst tyve Gange — men uden Resultat. Han travede ustandseligt rundt om Huset og undersøgte alle Vinduer og Smuthuller. Det var umuligt at trænge ind. Overalt var der stænget.

Der var med andre Ord ikke andet at gøre end at sætte sig paa den kolde Stentrappe og vente, til Far og Mor kom.

Han smøgede Kraven op om Ørene og stak Hænderne i Lommen. Saa satte han sig med Ryggen op mod Døren og tænkte...

Det blev tre drøje Timer. Kulden bed i de bare Knæ og gjorde Lemmerne helt stivfrosne. Han flyttede rundt fra den ene Side til den anden, skuttede sig og trak Kraven endnu højere op.

Til sidst overmandede Søvnens ham. Uroligt og flakkende arbejdede Tankerne i Underbevidstheden. Gang paa Gang foer han op af Søvnne... Han havde drømt, at Huset brændte eller at Taget styrtede ned over Hovedet paa ham... Saa snart han blev klar over, at det kun var Drøm, bankede han Varme i de stive Lemmer og søgte en ny Stilling og sov atter ind.

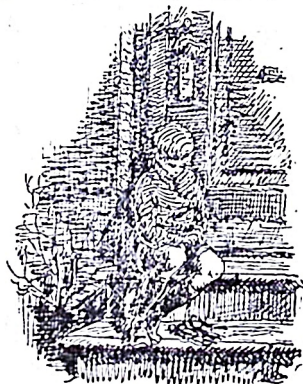
Saadan fandt Far og Mor ham, da de ved Et-Tiden kom hjem.

„Det er en nydelig Maade at passe paa Kakkellovnen paa!“, raabte Far og trak Ole Henrik op fra Stentrappen ved Øret.

„Det brænder! Det brænder!“, hylede Drengen, som endnu sov indvendig.

„Ja, Øret brænder!“ skændte Faderen og ruskede i Sønnen. „Men Kakkellovnen — den brænder vist ikke!“

Det var med blandede Følelser, Ole Henrik den Aften trak Spejderliljen ud af sit Sømmandsslips!

Tegninger af Asger Riber.

Københavns Division.

Østerbro og Frederiksborg.

Som Afslutning paa Diskussionen i de foregaaende Numre angaaende Divisionsøvelsen hidsættes følgende to Indlæg:

God Tone!

Jeg har med en Følelse af stigende Forfærdelse læst det under Mærket „Slange“ optagne Referat af en Øvelse mellem Frederiksborg Division og Østerbro Kolonne. „Den „Slange“ er aabenbart en Giftslange“, sagde jeg til mig selv.

Det er af Referatet indlysende, at denne Østerbroer er noget forbitret baade paa Kampdommeren ved denne Øvelse, om hvilken jeg ikke i „Vor Ungdom“ tidligere har set noget som helst, og paa Frederiksborg-Divisionen. Han er jo ladet med Bitterhed og føler han sig sparket saa sparker han allene sig igen saa det forslaaer noget.

Jeg tænker at den Artikel har givet Ekko i flere end i mig, og bragt flere end mig til at ønske, at den ikke var kommen frem. Vi har tid nok hørt at 2 Spejdertropper efter en Kamp gensidig beskylder hinanden for Brutalitet — i gamle Dage, jeg troede at det var ved at gaa af Mode og saa skal man mode det i „Vor Ungdoms“ Spalter.

Jeg ved intet om hvor Frederiksborgerne har „bekendtgjort“ det, de skal have „paa Tæven“ for, og jeg faar det ikke engang at vide i Artiklen, men selv om det havde staaet i dette Blad er et Svar af en saadan Beskaffenhed værre end intet Svar.

Vil vi være Kammerater eller vil vi ikke?

Vil vi ikke, saa lad os dog kæmpe mod hinanden med blanke Vaaben!
Klaus Vedel.

Øvelsen mellem Østerbro Kolonne og Frederiksborg Division.

Efter at have læst de to Artikler der er fremkommet som Følge af Matabelekrigen, maa det vel siges at være konstateret, at der under Sammenstødet om Søndagen har været kæmpet utiltaligt raat fra begge Sider.

Der er ikke Spor af Mening i, at Spejderne skal vende hjem med blaa Øjne, brækkede Fingre el. lign., fordi de har været paa Øvelse med Spejdere. Der er Spejdere, der ikke er Spejdere for andet end disse rigtige Slagsmaal, og disse Fyre kan ikke andet end slaas raat; de er for det meste fuldstændig ligeglade hvorledes Øvelsen ellers forløber, naar de blot har faaet Lejlighed til at slaas fra sig.

Lad os faa disse raa Fyre ud af vore Rækker!

En Spejder der dunker løs paa Underlivet, af al sin Magt, borer sine Knæ ind i Tindingerne eller paa anden Maade er raa overfor en anden, maa straks sættes udenfor Øvelsen, og det maa gøres ham klart, at han som Spejder i allerhøjeste Grad har baaret sig usømmeligt ad. Hvis Kampdommeren ser, at der paa flere Steder kæmpes raat, bør han straks fløjte af.

Selve Spejdersagen lider ved saadanne Slagsmaal; Forældrene tør ikke lade deres Dreng træde ind i en Trop, der Gang paa Gang kommer hjem fra Øvelse, som om de havde været til Syndikalistoptøjer.

Et stort Sammenstød under en Øvelse mellem Partiernes er ikke af det onde, naar der overalt kæmpes „fair“. Der skal tages et rigtig friskt Livtag, Drengene skal have Lov til at prøve deres rene fysiske Styrke overfor hinanden, det skal være reguleret Brydekamp, ikke Boksnings.

Lad Østerbro Kolonne og Frederiksborg Div. ikke blive Uvenner over denne Kamp, men lad os snart faa en ny Øvelse, hvor der overalt bliver kæmpet som det sig hør og bør for en Spejder
Don Fritzio.

Øvelse mellem 3. By og 3. Vesterbro,

Søndag den 20. Febr. 1921.

Søndag den 20. Februar mødtes 3die By og 3die Vesterbro ved Nordbanen Kl. 8. Men der kom kun 18 3die Vesterbroer og en 40—50 Stykker 3die By. Kl. 8.14 gik Toget, og nu gik det hurtigt til Holte, hvor 3die By og vor Tropsfører O. Madsen stod af, for Tropsførerne fra 3die By og 3die Vesterbro skulde være Dommere.

Men 3die Vesterbro kørte videre til Birkerød. Derfra gik vi til Ebberødsgaard, hvor Turen skulde begynde. Vi fik her Grundlaget for Øvelsen at vide, den lod saaledes: 3die Vesterbro skulde være de Aandssvage, der var brudt ud fra Ebberødsgaard, hvor de havde stjålet en af Anstaltens Pengekasser og havde slaat alle Folk i Omegnen ihjel paa nær en, der var flygtet til Politiet og meldt det, og nu var hele Skoven fuld af Betjente. Men hvis vi kunde komme over en Grænse og saa ned til Ny Holte, var vi fri. Nu var der en, der fik Pengekassen i sin Rygsæk, og Kl. 10 gik vi igennem Skoven paa Vej til Hovedlandejevejen, men vi maatte gaa stille for ikke at høres. Snart efter naaede vi Landevejen, men her maatte vi gaa En og En over, da det var et meget farligt Sted. Men det gik heldigvis godt. Nu gik vi gennem et Par Grantykninger og op ad en høj Bakke, da vi fik Øje paa 4 3die Byer og satte efter dem, men fangede kun en. Nu gik vi gennem Plojemarker og meget andet, men pludselig ser vi fem store 3die Byer, og vi stiller os op i Angrebsstilling, men da de saa hele vores Trop, gik de hen til os og sagde, at i deres Grundlag stod der, at ingen af Tropperne maatte gaa samlet. Vi gik derpaa ind paa at dele os, og saa trak vi os tilbage og delte os. Der hvor jeg var, blev vi seks, nu gav vi os paa Vej, og da vi havde gaaet lidt, saa vi en 3die Byer midt paa Vejen, i en Fart løb vi hen og greb ham. Men da saa vi med Rædsel en 10 store 3die Byer komme stormende ned mod os, men vi løb igennem en Granskov og meget andet Buskads, og tilsidst tabte de Sporet. Nu gik vi ad nogle smalle Stier ud til Hovedlandejevejen, men der stod nogle 3die Byer. Saa gik vi i en stor Bue udenom, og naaede Landevejen, men der sendte vi en i Forvejen for at se om der var nogle Fjender, men der var ingen. Nu gik vi videre glade over Heldet men saa dukkede der to Spejdere op bagved, men nu løb vi, og et Øjeblik efter var vi over Grænsen, saa de ikke maatte røre os. Der saa vi hele 3die Vesterbro undtagen 3, der var taget. Nu gik vi op og spiste, og snart efter kørte vi hjem Kl. 2½ efter en dejlig Dag! P. B. C.

„Fugletræk“.

1. Vibenhuss Trop, Concordia, har udsendt Nr. 1 af sit nye Blad „Fugletræk“, redigeret af to Patruljeførere. Paa otte smukt trykte Sider fortælles morsomt og kvikt om Troppens Start og Liv. Trods sin unge Alder har Concordia-Troppen hævdet sit Ry blandt københavnske Tropper paa smukkeste Maade. Det lille Blads Navn hentyder til Troppens Motto:

Frie vi er som Fugle paa Flugt —
dannes til Daad af Tidernes Tug!

Fra 10. Østerbros Fødselsdagsfest.

Tropsfester.

Lørdag den 12. Marts fejrede 10. Østerbro sin 1 Aars Fødselsdag i Koncertpalæets Riddersal, som var fyldt til sidste Plads.

Danmarkssamfundet havde skænket Troppen en meget smuk Fane, som blev indviet ved samme Lejlighed. Hr. Ingeniør Selding talte for Kongen og Fæderlandet, Divisionschef Packness for Spejderkorpsen og Kaptajn Andresen for Troppen.

Efter en vellykket Aftenunderholdning under Medv. af Skuespillerinde Fru Oda Nielsen og Komponisten Hr. Harding Sonne, dansedes der til Kl. 1. Ogsaa 1. Brygges Fest d. 10 Marts forløb paa den smukkeste Maade.

Tropsføreren, Viggo Møller, frem sagde en Prolog, hvorefter Troppens Spejdere opførte et lille Lystspil, "De to døve", iscenesat af Frederik Leth-Schylberg.

Den musikalske Del af Programmet udførtes velvilligst af Hr. Koncertsanger N. P. Nielsen.

7 Bytrop.

I Troppens Blad læses følgende Liniér, som har Bud til alle Spejdere:

Spejderne i Dyrehaven.

Det er i de sidste Aar nogle Gange sket, at der til Korpsen er kommet Klage over Spejdernes Opførsel i Dyrehaven, og vi kan jo hurtigt blive enige om, at det er noget, vi ikke kan være tjent med. Ved Tropssturen forleden Søndag, da en Del af os kom gaaende i Dyrehaven i Nærheden af "Røde Port", mødte vi en Skovbetjent, der, straks

han saa os, udbød: "Naa, der har vi nogle af Dyrehavens fremtidige Ordenshaandhævere", og i en meget ironisk Tone tilføjede han: "Saa bliver Ordenen nok god".

Jeg gav mig i Snak med Manden og søgte paa alle Maader at forsvare Spejdere; men alle Ord prellede af mod hans Panser af inderligt og velment Had mod alt, hvad der angik Spejderne.

Det er muligt, at Manden har Ret i noget. Thi der findes jo desværre Spejdere, der ikke er, som de skal være; men der findes heldigvis flere, der gerne vil gøre noget for at bibringe de mindre heldige Spejdere et bedre Syn paa Spejderbevægelsen. Jeg tror ogsaa, at han i sin Harm over Publikums Hensynsløshed mod hans smukke Dyrehave er tilbøjelig til at give Spejderen Skyld for lidt mere, end der tilkommer ham.

Men Resultatet af Samtalen med Skovbetjenten blev altsaa, at vi bør være fuldstændig klar over, at al vor Færden i Dyrehaven paa Forhand mødes med en inderlig Modvillie fra de fleste Skovbetjentes Side.

Det næste Spørgsmaal bliver derefter: Hvad kan vi gøre for at forandre dette Forhold, helst til det omvendte.

Vi maa først og fremmest med fast Haand holde Orden indenfor vore egne Rækker — vise en Opførsel, der i den mindste Enkelthed taaler at blive kritiseret, og i det hele taget, hvor som helst vi færdes, hvad enten det er i Dyrehaven eller i vort Hjem eller i Skolen, altid have det for Øje, at Spejderuniformen forpligter, og at Spejderloven ikke er tomme Ord, der kun bruges ved Rekrutproven.

Dernæst maa vi straks falde over alle andre Spejdere, hvor som helst vi ser dem gøre noget galt, fortælle dem, hvad der er rigtigt, og hjælpe dem med at udføre det rigtige og paa den Maade arbejde langsomt og sikkert henimod Maalet.

Selvfølgelig kan vi ikke vente, at vi i Løbet af kort Tid kan vende Skovbetjentenes Syn paa Spejderne; rimeligvis vil det tage Aar at naa saa langt, at vi kan faa Skovbetjenten til at indrømme, at han fik Ret, da han sagde: "Saa bliver Ordenen nok god". Men det maa være vort Maal at faa ham til det.

Københavns Amts Divisions Foraarsturnering.

Fredag den 22. April og Søndag den 24. April afholder Københavns Amts Division Turnering mellem Divisionens Kolonner og Troppe. Hr. Oberst Parkov har lovet at være Turneringens Præsident. Hr. Kaptajn Brock og Hr. Overretssagfører Dam vil velvilligst fungere som Overdommere. Som Dommere i Holdturneringen fungerer

Hr. Kontorchef Holmstol (Charlottenlund Tropperaad).

Hr. Afdelingschef M. Frellesvig (Gentofte Tropperaad).

Hr. Sekretær Høst (Gentofte Tropperaad).

Hr. Maskinmester Jensen (Øregaard Tropperaad).

Hr. Kontorchef Nielsen (Ordrup Tropperaad).

Hr. Greve Kjeld Brockenhuus-Schack.

Hr. Søbjerg.

bistaet af en Stab af sagkyndige gamle Spejdere fra andre Divisioner.

I Enkelmandskonkurrencerne vil "Hellerup Idræts Klub" stille sagkyndige Dommere til Disposition.

Turneringen foregaar paa Erme lundssletten.

Program.

Fredag den 22. April.

Konkurrencer i 2 Grupper mellem udvalgte Patruljer paa 6 Mand (inkl. Patruljefører).

Gruppe 1. Spejdere, der ikke er fyldt 17 Aar.

Gruppe 2. Spejdere, der er fyldt 16 Aar og derover.

Patruljeføreren er undtaget disse Aldersbegrænsninger.

Ingen Spejder maa deltage i begge Grupper i samme Øvelse.

Lærslagning.

Rævejagt.

Skattejagt.

Ambulanceøvelse.

Altmuligmandsopgave.

Skitsetegning.

Signalering.

Stafetløb.

Friøvelse (efter Troppens eget Valg).

I Lejrslagning maa deltage indtil 8 Mand, og i Friøvelsen et ubegrænset Antal.

Hver Trop skal deltage med mindst et Hold i hver Øvelse.

Søndag den 24. April.

Enkeltmandskonkurrencer i 3 Grupper.

Gruppe 1. Spejdere, der ikke er fyldt 14 Aar.

Gruppe 2. Spejdere, der er fyldt 14 men ikke 16 Aar.

Gruppe 3. Spejdere, der er over 16 Aar.

100 m Lob.
Højdespring.
Længdespring.
Spydkast.
Boksning.
1 km Lob.

Hver Trop stiller et Hold med Lejrleg.

Begge Dage afsluttes med Lejrbaal, hvor en Lejrbaalsekspert assisterer. Det staar de deltagende Troppes frit, om de vil overnatte i Lejren eller ej.

Der udsættes, foruden Præmier i hver enkelt Øvelse, en Rævehale til den Trop, der er bedst, naar alle Resultater baade for Hold- og Enkeltmandskonkurrencerne tages i Betragtning.

Københavns Amts Division.

Nærum.

Troppen har nu for Alvor begyndt paa Træning i Boksning. Letvægtsboksaren Nic. Clausen er, foruden at være vor Bokselslærer ogsaa indgaaet i Troppen som aktiv Spejder. Der paatænkes en Boksekonkurrence med „Vedels Egne“ i Maj Maaned.

Der har i den forløbne Maaned været afholdt to „knippelfine“ Øvelser med Birkørød og Vedels Egne. Den 10. havde vi lokket Pasburg Olsen herud, og han holdt et ganske udmærket Foredrag om Kanosport. Tillige har vi haft Besøg af en Fordvogn og en Mand, der lærte os at køre den.

Troppen bestaar nu af 50 Spejdere og 21 Ulveunger — alle Elever paa Nærum Kostskole.

„Frie Fugle“.

I „Dybbøl Posten“ læses:

I Aftes holdt saa de herværende Spejdere Generalprøve paa den allerede nævnte Skolekomedie „Frie Fugle“. Salen og Galleriet var stuvede fuldt af Tilskuere, mest Børn, der efter hver eneste Akt ved Bifald tilkendegav, at de var godt tilfreds.

Op tilfredse med selve Opførelsen kunde man ogsaa nok være, thi alle de Spillende gjorde deres bedste, og

„Frie Fugle“ i Sønderborg.

Komedien gik flot over Scenen. Særlig maa fremhæves Hans Hendrik, der fuldtud forstod sin Rolle og udførte den udmærket. Men ogsaa Mikkel Mortensen, kaldet Klisten, gjorde sit Navn Ere. Hans gode Humor og hans Kæmpselvillid særlig da han „som en Svedske“ vilde lære Adjunkt Hall Spejdersporten, vakte stort Bifald. Alt i alt var Opførelsen god.

Sydsjællands Division.

Vordingborg Trops sidste Par Maaneder har efter vor egen Mening været ret tilfredsstillende.

Allerførst har vi ved Hjælp af vort glimrende Tropsraad faaet dejligt Lokale, ja, det er næsten urimeligt, hvad man ved en saadan Lejlighed kan faa gratis; Lokale, Kakkelovn, Tomrer til Istandsættelse af Vinduer, Opgang og lignende, Murer til Reparation af Loft og Vægge m. m. Kun det elektriske Lys har vi selv maattet bekoste i Fællesskab med Pigespejdertroppen, da disse nemlig ogsaa har Andel i Lokalet.

Femten Mand har paabegyndt et Kursus i Fægtning, som ledes af ikke mindre end 2 Sergenter. Stokkeslagkursus'et fortsættles. Et nyt Samariterkursus er begyndt, hvori deltager 10 Mand. Ih, ja, og vi har været i Næstved til en stor Fest og morede os fortrinligt, men afbrændt; vi blev af Tropsforeren alle sendt hjem allerede Kl. 6, og jeg skal love for, at der kørte mange sure Masker til Vordingborg. (Naar Enden var blevet god, vilde alting have været godt!).

Julegood-turns: i 3 Dage hjalp vi Postbudene med Omdeling af Julefor-sendelse, Indsamling til Menighedsplejen, og 4. Juledag solgte vi Julestjernen. Endvidere assisterede vi ved et Juletræ for „de gamle“.

Søndag den 9. skulde vi have en større Terrænøvelse; men selvfølgelig osende Regnvej.

Hr. Godsejer Wessel har overladt os sit Biokhus ved Vintersbølle Strand til fri Afbenyttelse, og grundet paa det stærke Regnvejr tyede vi herind, hvor vi blev Resten af Dagen. Et rigtigt Blokhus, som, hvis man ret kunde beskrive det, kunde faa alle rigtige Spejderhjerter til at bløde. Blokhuset rummer en stor og en mindre Stue, Egetræsmøbler, aaben Kamin (Pais), Gæver, Revolvere og andre farlige Tingester er ophængt paa Væggene, det er lige noget for en Drenghejerne at tænke paa. Endvidere er der et dejligt Køkken og en Kælder fyldt med Brænd (ca. 6 Rm.).

I „Spejderen“ læses:

Værd at gentage.

Følgende bør enhver Spejder mærke sig: Glem ikke, at Spejderne maa adlyde vigtige Love, som opfordrer dem til Guds frygt, Troskab, Fædrelandskærlighed og Hjælpsomhed, Arbejdsglæde og det bedste Kammeratskab. Spejderens højeste Pligt er Hjælpsomhed, men den som vil hjælpe, maa ogsaa have lært at hjælpe. Hvad lærer nu Spejderen? Spejderen lærer, hvorledes man hjælper ved Brand- og Vandfare, hvorledes man hjælper Saarede og Syge, hvorledes man bygger Broer, Hytter og Telte, han lærer at ro, at svømme, at læse Kort, at signalere, at telegrafere, at telefonere, at koge og stege, at læse Spor, at sy, at lappe og tusinde andre nyttige Ting.

Hvilke Pligter har Spejderen? En Spejder er altid oprigtig og ærlig, pligtro og beredt til at hjælpe, han gør daglig mindst en god Gerning for at bevise sin Hjælpsomhed, han er altid høflig, han elsker at beskytte Dyrene, han er munter, tilfreds og uforsagt, han er sparsommelig og ryger og drikker ikke.

Over en Million Dreng og Piger i alle Lande paa Jorden søger som Spejdere den rigtige Sti til Rejsen igennem Livet. Palle.

Midtjyske Divisioner.

1. Aarhus Trep.

Den 14. Februar fejrede Troppen sin 10 Aars Fødselsdag.

1. Herning Trep.

Den 28. Januar deltog Troppen i Eftersøgning af en Sindssyg. Deltagerne gik ved denne Lejlighed saa langt, at de kunde indstilles til Vandreknappen for 40 km.

For at udfylde en Del af Aaret 1920's Huller i Herning Spejderkorps' Kasse, og for at komme i fuld Kontakt med Forældre og passive Medlemmer, arrangerede Herning Troppen en lille Nytaarsfest, Søndagen den 30. Januar 1921 med følgende Program:

1. Koncert af en frivillig Duo.
2. Programtale af Tropsføreren.
3. Lejrbaalsopvisning med Fortællinger og Sange.
4. En Lejrvagts Kalamiteter.
5. Auktion over Altmuligmandsopgaver.
6. Præmieuddeling fra Patrouillekonkurrencen.
7. En Svingom.

Det nævnte Program gik som det skulde, og Troppen kan ikke nok udtale sin Tak til Duettisterne Hansen og Steen for den gode Musik.

Derefter kom Lejrbaalet, hvor Spejderne enkeltvis eller i Trep sang deres Sange, og en „før tilfallet“ forfattet Revu. Jubelen over Sangene var særlig stor.

Lejrbaalets sidste Sang, „Solen er slukket“ og Nattevagts Genvordigheder, vakte ligeledes stort Bifald.

Forudsætningen for Festens Afholdelse, at enhver Spejder i Troppen indleverede en Altmuligmandsopgave, som enten var brugelig i Lejr eller i en Husboldning, viste sig at være en Succes. Ved Auktionen, der afholdtes af Tropsføreren og med Bistand af en skrivekyndig Spejder, indkom nemlig et Beløb af Kr. 253, idet de tilstedeværende Borgere og Forældre bød store Summer for at faa en Erindring med hjem. Ingen betalte Entre.

1. Grenaa Trep.

Grenaa 1. Spejdertrup afholdt Søndag den 27. Februar en særdeles vellykket Spejder- og Forældre-Fest.

Kl. 8 Aften marschrede Troppen

ind i Hotel Skandinaviens Sal, der var fyldt til sidste Plads. Festen indlededes af Tropsraadets Formand, Hr. Kredslege Troulsen, der i en Tale oplyste om Spejderbevægelsens Historie, dens Betydning for Samfundet og den opvoksende Ungdom.

Derefter tog Opvisningen sin Begyndelse ledet af Hr. Tropsfører Joh. Johansen. Det var et baade flinkt og dygtigt Hold Tropsføreren fremviste, særlig vellykkede var nogle Øvelser i Boksning og Akrobatik. En Samaritopvisning, Frugten af Vinterens Arbejde viste, hvorledes man bringer den første Hjælp i Tilfælde af mindre Ulykker.

Tilslidst opførtes en livlig Lejropvisning ledet af Tropsassistent Chr. Ehrenrich, der med sin livlige Fantasi hurtigt hensatte Tilskuerne i den vilde Vesten. Mens Salen ryddedes til den afsluttende Dans, beundredes en udsøgt Samling Husflidsarbejder hvoraf særligt fremhæves et Vikingskib som i Sommer havde taget Præmie i England. Festen sluttede som den var begyndt vellykket, og vil være Grenaa Spejderne en Spore til endnu bedre Resultater i Fremtiden.

W.

II. Aarhus Trep.

I Anledning af 10 Aars Fødselsdagen har II Aarhus Trep udsendt et nydeligt og smagfuldt Hefte, der giver en Fremstilling af Troppens Arbejde og Virke i det forløbne Tiaar. Troppens Stifter, Adjunkt Regnar Knudsen, fortæller, hvorledes den blev til, og hvilke Vanskeligheder den, som andre Troppe, i de første Aar havde at kæmpe med, ligesom ogsaa andre af Troppens nuværende og tidligere Førere skildrer, hvad der i det første Decennium er udrettet.

Nørrejske Division.

I „Under Lilliemærket“ læses:

Hjem, Skole, Arbejdsplads.

Du er Spejder. Det siger du da! Du bærer Khakibluse og Baden-Powell-Hat, er maaske Spejder af 1. Kl. og har en Snes Duelighedstegn. Du er en Altmuligmand og Veteran fra alle store Lejre og Turneringer. Jeg kender dig fra Øvelser og Lege, fra Telt og Landevej — og du er virkelig flink, dygtig, disciplineret og hjælpsom! Alt synes saare godt!

Men nu gaar jeg en lille Tur til dit Hjem, hen i din Skole eller ud paa din Arbejdsplads. Og hvad hører jeg! Nej,

de klager ikke over dig, slet ikke! Nej, men de trækker paa Skulderen og siger: „Peter, han er slet ikke værre end andre Drengel!“ Ja, du rodmær — det var ogsaa en underlig Ros, den — det synes jeg med!

Var det dit høje Maal, dit dragende Ideal af en Dreng, en ung Mand? Var det dertil, du vilde naa?

Hor, ved du hvad, skal vi nu ikke ta' og begynde forfra — ikke med Øvelser og Lege — men med den Side af Sagen, der vedrører din Spejderlov! Du kan den paa Fingrene — det tvivler jeg ikke om — men prøv nu paa at leve efter den! Skal vi prøve?

Saa aflægger jeg maaske endnu en gang — om nogen Tid, en lille Visit — du ved nok, hvor! Og naar jeg saa hører dine Formædere, din Lærer, din Principal sige: „Peter, javel, det er en rigtig Dreng, netop saadan, som vi ønsker, at en Søn, en Elev, en Lærling skal være!“ — Ja, saa har du Ret til at kalde dig Spejder! For husk, at det er ikke derude, men her i dit Hjem, din Skole, paa din Arbejdsplads, at du skal vise, hvad det er at være Spejder.... „her skal du din Prove staa!“

Husk, at Drengen er den vordende Mand! Graabroder.

Søspejdernyt.

Søspejderafdelingen i København har fornylig oprettet følgende Kursus:

Kursus til Kystskipperprøven.

Kursus i Tovværksarbejde, Sejlsyning og Samaritergerning.

Kursus i Musik.

Kursus i Gymnastik, Fri Idræt og Vaabenøvelser samt Boksning.

Der er Plads til flere endnu. Optagelse sker ved Henvendelse til Gernersgade 11. Tlf. Palæ 2228 x.

I „Spejderen“ læses:

Laante Fjer!

Man møder saa tit en Spejder med et eller andet mer eller mindre pralende Emblem. Og naar man saa spørger, hvad det er for noget, saa faar man at vide, at det er det svenske Spejdermærke eller det polske eller det mesopotamiske eller det honnuluske o. s. v.

Lad os blive fri for det!

Lad os holde os til vort eget gode, gamle.

Det kan være meget rart at bytte med Udlandet. Men den Slags Mærker hører hjemme i en Samling. Danske Spejdere bør bære det danske Spejderemblem. Og ikke noget som helst andet.

Punktum.

POUL HOLM, SILKEGADE 11

Boldspildragter, Løb- og Svømmedragter, Gymnastikdragter, Brydedragter, Spejder Benklæder, Vindjakker, Strømper, Bælter, Sandaler.

Poul Holm, Telefon 3082.

Leverandør til alle Sportsforeninger.

HVOR SPEJDEREN KØBER BØGER

DANSKE DRENGES BOGHANDEL

Telefon 13.235 Georg Andersen Telefon 13.235
Skindergade 40 (tæt ved Gl. Torv) Københ. K.

Alt i Spejderlitteratur —
Skolebøger, Ungdomsbøger

Nyhed: Postkort med Spejderlitteratur

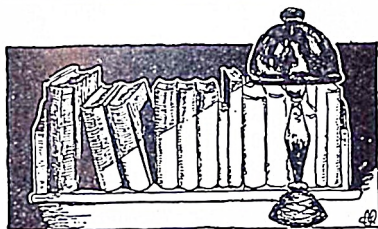

Udenlandske Spejderbøger.

Vor Frue Boglade

Telf. 9612 Nørregade 13. Telf. 9612

København K.

NYE BØGER

I. P. Muller:

»Mit System«

8. Udgave.

Naar du har læst „Mit System“, er du klar over, at det kan udrette en Mængde godt. „Mit System“ er en Samling gymnastiske Øvelser, der meget ligner dem, du kender fra Skolegymnastikken; de skal gavne og udvikle alle dine Muskler og gøre Hjertet stærkt og Lungerne rummelige, saa du kan taale langvarige Anstrengelser; men saa er der desuden en Række saakaldte „Frotteringsøvelser“, som du skal bruge efter det daglige Bad; de giver dig Velvære og Varme efter Badet eller Afvaskningen og gør tillige Huden og dermed hele Legemet modstandsdygtigt mod Kulde og anden Paavirkning.

„Mit System“ er trykt i 1½ Million Eksemplarer paa 24 forskellige Sprog, hvilket vil sige, at J. P. Muller næst efter H. C. Andersen er den mest verdenskndte danske Forfatter.

Faa din Far eller Mor til at købe den, og bed en af dem læse den sammen med dig; de vil kunne forklare dig, hvad du muligvis ikke kan klare paa egen Haand; den vil vise dig, hvordan du kan bevare og udvikle Sundheden, først og fremmest ved daglig Motion, frisk Luft og gennemført Renlighed.

A. B. C.

Chr. Erichsens Forlag har tilsendt Redaktionen en ny A. B. C. Vi kan kun give den lille Bog vor bedste Anbefaling! Hvis nogle af Spejderne skulde føle

Trang til at opfriske gamle Minder fra de første Skoledage, vil denne lille billige Bog utvivlsomt gøre god Virkning! Dens Indhold er enkelt, forstaeligt og helt igennem hederligt og uanstødeligt! For vordende Ulveunger under 6 Aar vil den være uundværlig!

Gunnar Jørgensen.

»3 × 12«.

Danske Drenge Forlag.

At der i Lobet af faa Dage var bortrevet 3 Oplag af Gunnar Jørgensens nye Bog, og at det fra Forlaget nu færdige 4de Oplag allerede er forudbestilt, viser, at denne Forfatter har et talrigt og begejstret Publikum, der med Længsel venter paa ny Arbejder fra hans Haand. Og indrømmes maa det, at G. J. kender de Drenge, han skildrer, ud og ind. Han lever, tænker og føler med dem, kender baade deres gode og daarlige Sider.

„3×12“ er en frisk og fornuftig Historie om 3 muntre Fyre, der træffer hinanden paa et Hospital og senere holder sammen i et lystigt Kammeratskab. Man ler under hele Læsningen af Drengenes kaade og barokke Indfald, selv om den voksne Læser vel nok undertiden finder Drengenes Sprog for raskt. Vi husker ikke at have set een eneste af Forf.s Drengetyper, der ikke var nævnsvis eller udrustet med et mægtigt Forraad af „Brandere“, og dette synes os en væsentlig Fejl, især naar det er Forældre eller Lærere, der gaar ud over. Dog, Drengene vil finde 3×12“ en herlig Bog, og den Begejstring vil ikke blive mindre ved bag i Bogen at finde yderligere nogle smaa Drengefortællinger, af hvilke særlig: „Brevet“ og „En Grøn-skolling“ fortjener at nævnes som udsprungne af en ualmindelig fin og ædel Tankegang. Harald Østberg.

Som Folgebog til Chr. Eriksens Blad „Mit Blad“ er udkommen:

L. Jørgen Nielsen: Klosterlærningen.

En fængslende og interessant lille Fortælling, som de fleste andre, der udgives paa Chr. Erichsens Forlag. Den foregaar paa Erik Menveds Tid og handler om den unge Junker Ottos spændende Oplevelser — snart som Spion for de kongelige Tropper og snart mod sin Vilje i Kongemordernes Sold.

S-s J.

Dyrehaven i Billeder.

Dyrehaven! Hvilken københavnsk Spejder kender ikke denne nationale Park? Den har dannet Rammen om nogle af de festligste Oplevelser. Hvad enten han mødte den i dens lysegrønne Lovspring eller en mørk sludfuld Nat, naar Dyrene brølte og Stormen peb — altid var den fyldt med Skønhed. — Naar man sidder og blader i Sigvart Værners prægtige Bog med de enestaaende fotografiske Kunstværker er det som at mødes med en kær Ven. Gamle Minder kommer og gaar. Man længes — og man mindes — og Gang paa Gang tager man Bogen ned fra Hylden. Stadig bringer den ny Rigdom!

Sospejderbog.

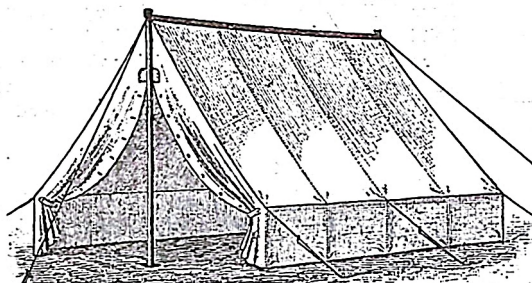
De danske Sospejders Afdeling for København har for nylig udgivet et lille elegant Hefte: Uddannelsesbestemmelser m. m. Afdelingen kan fore sin Historie hele 8 Aar tilbage i Tiden, idet det oprindelige Grundlag for denne er den Sospejderskole, der blev oprettet i 1912 af Kaptajn K. V. Hoyer. Heftet indledes da ogsaa med en kort historisk Oversigt, hvorefter kommer et Afsnit med en Vejledning til Oprettelse af Sospejderafdelinger. Derefter følger Afdelingens Prover og Uniformsbestemmelser. Heftet, der er meget smukt udstyret med mange Billeder fra Sospejderskolen, kan faas ved Henvendelse til De Danske Sospejders Hovedkontor, Gernersgade 2, København, for 50 Øre pr. Stk. K. S.

Spejderkorpsets Depot

Stuðiestræde 30. Telefon 3186.

Priserne er nedsatte
Til Sommerlejren
Telte 10 Mands

Højde: 190 cm.
Bredde: 200 cm.
Længde: 300 cm.
Lodret Sidevæg:
50 cm.

Pris med alt Tilbehør
(Stænger, Pløkke,
Barduner, Bardun-
strammere). Kr. 175

Pyramidetelte

Højde: 210 cm. Bunflade 260×260 cm. 50 cm. lodret Sidevæg.

Pris med alt Tilbehør Kr. 135

Alle Telte er fabrikeret af 1ma og aldeles vandtæt Teltdug.

Alt Lejrmateriel haves paa Lager til Levering straks:
tropskarrer. — Telte i alle Modeller og Størrelser — Soveposer —
Tæpper — Madrasvaar — Kogekar (Hærens Model)
Spader (Hærens Model) — Økser — Teltlygter — Lommelygter —
Stormlygter — Rygsække — Spisebestik
Signalhorn (nedsat til 20 Kr.) — Trommer (nedsat til 35 Kr.)

Forlang Prisliste.